

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Капитализмът – система „на системи“

3

Науката доказва, че капитализмът е опасен за живота.

АРС срещу увеличението на билетите в София

4

Синдикатът с акция срещу ненаситната столична власт.

Ноам Чомски за летящите роботи и други убийци

7

Ученият разкрива новите имперски амбиции.

Архивите – неудобни за всяка власт

8

Защо ли всяка власт обича да изтрива паметта на обществото?

Анархия за зрелостници

10

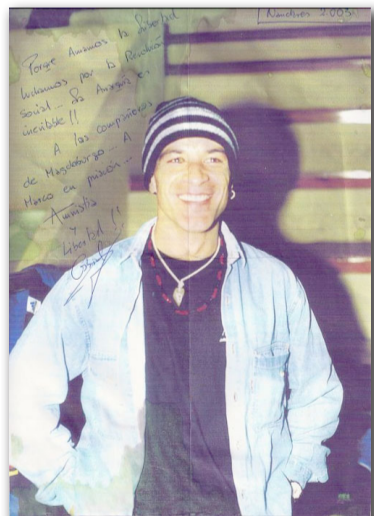
Отговорите на теста за хората, които не искат да бъдат скъсани на изпита по свобода.

ДАМИ И ГОСПОДА ДЕМОКРАТИ, ЗА ДА НЕ КАЖЕТЕ ПОСЛЕ...

ГОДИНА ОСМА ОТ ЕВРОПЕЙСКОТО БЛАГОДЕНСТВИЕ

Габриел да Силва от затворите в ЕС

Няколко встъпителни гуми

Нашият приятел Габриел Да Силва е вече 30 години в затворите, от които двадесетина в тези на кралство Испания. Той понася цялата гама от наказания и изолационни режими, които държавата прилага, за да вкара „в правия път“ всички, които не се огъват пред нейните закони.

Габриел е от онези, за които затворът не означава край на бунта, нито на стремежа към свобода. През 80-те и 90-те години на миналия век, испанската наказателна система е разтърсена от многобройни индивидуални и колективни актове на съпротива и офанзива – от метежи до опити за бягство. За участието си в тях, Габриел и мнозина други са подложени на режима FIES, чиято цел е ликвидирането на всякакъв опит за непокорство. (FIES е създадената от правителството на испанската социалистическа работническа партия през 1991 г. „картотека на затворници за специално наблюдение“, според която, в зависимост от техния профил и степен на непокорство, те могат да бъдат подлагани на цяла серия от наказателни режими. Сред тях е най-тежкият – за пряк контрол над „чер-

» » продължава на страница 6

Социалният мир в европейска България

Кризата от 2008 и корупционните скандали в чужбина обаче доказват, че и „правилната“ държава навсякъде е една и съща – *За едни майка, за (повечето) други мащеха*, както е писал Елин Пелин през 1902 г.

Стопанското разложение рязко се ускори през 1980-те години. Съвсем не случайно. В

периода 1979-1985 бяха създадени външнотърговски фирми за източване на капитали. От 1984 г. започна завоалиранията пропагандна подготовка за въвеждане на „социализъм с човешко лице“ (тутакси омърсено с масовия терор срещу българските турци). Февруари 1989 г. – Указ 56 за частната

инициатива; до 10 ноември същата година бяха регистрирани няколко хиляди фирми, включително банки. Разграбването, щателно подготвено, продължи на ново равнище.

През 1988 г., калпава-некалпава, икономиката осигуряваше страната с хранителни

» » продължава на страница 3

ИДЕ ЛИ?

Музеят на бившия ЕС

Може би си струва да извършим едно заочно или виртуално посещение на експозицията в Брюксел върху антиутопичното бъдеще на Европа. Откритването на музея, в който тя се помещава, е станало в... „Деня на Европа“ – в четвъртък, на 9 май 2013 г. Идеята не е от най-оптимистичните, но определено е сполучлива, защото крахът на ЕС

би означавал години, които ще разтърсят света много по-силно, отколкото предишното слизване на СССР от сцената и ще накара посетителите – врагове и приятели на планираното изграждане на Съединени европейски щати – да се замислят върху възможните последици от тази „хегелианска шега на вероятната ни бъдеща история“.

Неин автор е Тома Белинк, младият директор на Фламандския кралски театър в Брюксел. Той и група негови приятели оповестяват откритването на *Дома на европейската история в изгнание*, който се помещава в една по-

» » продължава на страница 5

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

В хода на тази локална война, главнокомандващият силите на проамериканската коалиция генерал Макартър иска „да реши конфликта“ в Корейския полуостров с помощта на... 50 атомни бомби върху Китай. Срещу това се възпротивява водачът на лейбъристите и министър-председател на Великобритания – Клемент Атли. Той иска отзоваването на Макартър, което президентът на САЩ Труман удовлетворява. Очевидно, по това време службите на „коварния Албион“ са имали необходимата информация за тлеещия конфликт между Москва и Пекин и са целели да улеснят в перспектива използването на китайския човешки и военен потенциал срещу СССР.

Корейската война завършва след смъртта на Сталин, през лятото на 1953 г., с примирие и възстановяване на старата граница по 38-мия паралел...

В Китай последват реди кампании, инспирирани от Мао. С „Да цъфтят всички цветя“ са обезглавени опозиционерите, повярвали на маоистката „демократизация“. С „Големия скок“, „комуните“ и многобройните малки железодобивни пещи, той се опитва да прескочи капитализма, но поради провала изпада в немилост. За да си възвърне изплъзващата му се власт, Мао провежда „Културната революция“, чрез която, с помощта на гвардите от хунвейбини и цзаофани започва да „чути кучешките глави“ на конкурентите си, но когато гвардейците прекратят „демаркационната линия“ и заплашват собствената му власт, с помощта на армията Мао се разправя кърваво с тях.

Междувременно, след поражението на Франция при Дьен Биен Фу през 1954 г. и победата на Хо Ши Мин, САЩ се намесват във вьетнамската война, в която Китай отново взема участие с „доброволци“. По-късно, когато Хрущов настоява задните си части в овакантения трон на Романовци, Мао за пореден път заговаря за революционна война. Той декларира, че за победата на „световната социалистическа революция“ е готов да пожертва няколкостотин милиона души, стига веднъж за винаги да се свърши с империализма, но апелът му не среща никакво разбиране сред сталиновите наследници. Войната продължава 11 години и завършва три години след срещата през 1972 г. между Никсън и Мао (който междувреме е станал „реалполитик“). Шатите претърпяват поражение и изтеглят половинмилионната си армия от Индокитай през 1975 г. Съветските анализатори обаче не са озадачени от тази „победа на героичния вьетнамски народ“. Според тях, с оттеглянето

си от вьетнамското тресавище, американската администрация освобождава „народноосвободителната армия“ от нейните ангажменти на юг, за да ѝ позволи да се насочи от южната към северната седемхилядикилометрова граница с СССР.

Като че ли историята се повтаря. Както през 1941 г., когато Труман казва, че във Втората световна война САЩ ще подкрепят по-слабата страна – СССР срещу Третия Райх, така в „Студената война“ САЩ подкрепят по-слабия Китай срещу „Империята на злото“. Китайските водачи, прилагайки сталинската тактика от навечерието на Втората световна война, се съюзават със САЩ и поставят СССР в незавидната роля на Третия Райх: да води война на два фронта. От своя страна, американската администрация разрешава на 5000 китайски учени, ядрени физици да се завърнат в отечеството и да организират производството на китайските атомни и водородни бомби. На тези основания, да се обвиняват Мао и „сратниците“ му в „безпринципност и коварство“, би означавало да не се разбира същността на държавнокапиталистическата политика и икономика в създадените от руската и китайска революция общества, на чиято основа изниква империализмът на Пекин и Москва с познатите ни следствия, сред които е и евентуалната бъдеща война за световно господство.

Интересуващите се от един галопирац презлед на събитията, последвали кончината на Мао Цзе Дун през 1976 г. или от смазането на бунта на площад Тяньанмън през 1989 г., отправят към статията: „*Политически земетресения във върховете на китайската държавнокапиталистическа класа*“, „*Хипотези за политиката на Китай след смъртта на Мао*“ и „*Китай аленее*“, преиздадени от издателство Шрапнел, 2004 г. в сборника „*Барутни (по)мисли*“.

Със смъртта на Мао настъпва и тази на маоизма в Първия свят, а след това и в Китай. От него остават мавзолеят на „най-червеното слънце“ и някои ритуали. От обращение са изхвърлени и остатъците на революционната фразеология. Изтокът престава „да аленее“, спират субсидиите за кресливите маоистки групички и за техните „вождове“, излюпили се от сталиноидните фракции на западноевропейските компартии. Лишени от московска и китайска „зоб“, те бързат да си намерят други, по-платежоспособни работодатели. Мнозина сталинистко-маоистки ренегати (и дегенерати) намират поглон и препитание в националните и международни институции на „загниващия капитализъм“,

когото днес обслужват с още по-голяма пристрастеност. От бившите маоисти, като че ли най-„блестяща“ карьера правят президентът на Европейската комисия Жозе Мануел Барозу, Роберто Марони, който е №2 в профашистката Северна лига на Италия, Франсоа Евалд – един от видните идеолози на френските предприемачи, бившият германски „зелен“ външен министър Йошка Фишер, Алдо Брандирани – върховител на интегриското католишко движение и виден деятел в партията на Берлускони „Форца Италия“. На „пазара за жива плът“ се пласират и други „разочаровани“ маоисти, като така наречените нови философи и прочие идеологически лакеи на капитала, държавността и пощипаната.

Смяната на политическия курс на незавършената „културна революция“ на Мао, се извършва с елиминирането на оберполиция Хуа Го Фън, който взема временно властта след кончината на „най-червеното слънце“. В разразилите се борби за наследство на Мао между догматичното сталиноидно крило в ККП („бангата на четиримата“, оглавявана от дволицата на Мао) и „пазарно-социалистическото“ направление на Дън Сяо Пин, победа удържа **реформаторът и ревизорът на китайския марксизъм**.

Разчиствайки с интриги и репресии конкурентите си, той съсредоточава цялата партияна, държавна и военна власт в ръцете си, с което осигурява „стабилност“ и простори за новия партиен вътрешно- и външнополитически курс. Дън е идеологът, теоретикът и практикът на „пазарния социализъм“ с китайска физиономия, който е своето рода азиатски вариант на... нацизма или – ако се върнем по-назад в историята – хибрид между азиатския деспотизъм и ранния европейски капитализъм. Неговите реформи започват през 1978 г., а списанието „Тайм“ обявява на два пъти Дън Сяо Пин за „човек на годината“. Ако се съди по кредото му: *Трябва да използваме постиженията (и особено парите) на съвременната икономическа цивилизация – няма значение дали е сива или черна, важно е да лови мишки (и шарани), Достойно е да забогатееш или Един Китай с два строя*, Дън очевидно е бил таен поклонник на Бухарин и на идеолозите на „конвергенцията“. Очевидно, като студент във Франция, а и по-късно, не се е ограничил само с изучаването на марксизма по „краткия курс“ на Сталин. Дън е проумял ролята на чуждите инвестиции, науката и технологиите за ускореното натрупване на капитал. С тяхна помощ, новият 163-сантиметров вожд „иска да върне някогашното величие на Китай и да възстанови

самочувствието на китайците“. (Историците – вечните бюдолизци – твърдят, че през по-голямата част на изтеклияте 20 века, Китай е бил водеща икономическа сила в света и до първата индустриална революция е имал най-високият стандарт на планетата. През 1820 година Китай е произвеждал 33% от СБП (световния брутен продукт). Тази патриотарска пропаганда заобикаля купищата от десетки, ако не и стотици милиони кости, заровени в основите на „Великата китайска стена“.)

Иначе, малкият „човек на годината“, макар да е изпратен от Мао няколко пъти „в кюркчийската каца“, не му отстъпва по жестокост в политиката и го надминава в опортюнизма си. Заради „събитията на площад Тяньанмън“ в началото на месец юни през 1989 г., той въвежда военно положение в Китай, студентските демонстрации са потушени с цената на 2000 убити, 10 000 ранени и неизвестен брой „законно“ арестувани, затворени и екзекутирани по време на и след „бунта на пацифистите“. Удушвач на кълновете на свободата, Дън се страхува, че мирните протести могат да ескалират в „безредици“ и за една нощ да изпратят ККП и КНР в моргата на историята. За да съхрани властта на партияната номенклатура, той хвърля танковете и армията срещу протестиращите.

Наред с това, като „прагматик“, освободен от догмите и схоластиката на китайския вариант на большевизма, Дън Сяо Пин съсредоточава вниманието си върху „икономическия механизъм“, „либералното реформиране“ на държавния капитализъм и най-вече – на „отварянето на Китай за световния пазар“. За него е важно да „лови мишки“. В това отношение, съществена помощ му оказват „акулите от Уол стрийт“ със своите инвестиции и отварянето на американския пазар за китайските стоки.

В резултат, след краха на СССР, за пръв път от основаването си, САЩ са на път да се изправят срещу един много по-опасен конкурент, поради милиардното му население, темповете на икономическо и технологическо развитие и изграждащата се континентална и морска ядрена военна сила. Тези елементи са в основата на империалистическата експанзия на Китай, която засега е „мирна“. Така Поднебесната империя се готви за своя реванш срещу „белия“ империализъм през XIX и началото на XX век.

Същността на реформите

„Реформите“ на двойния човек на годината се свеждат до един мащабен НЭП с непрекъснато увеличаване на дяла на частната собственост в

китайската икономика, вдугане на бариерите пред частния капитализъм и максимално използване на опита, науката, технологическите достижения и финансите на световния капитализъм от последната четвърт на XX век, както и до създаване на условия и на простор за приложенията им в рамките на диктатурата, която си остава алфа и омега в „генералната линия“ на ръководените от него ККП (китайска компартия) и КНР (китайска „народна“ република). За по-малко от една петилетка след 1988 г. държавният сектор в „социалистическата пазарна икономика“ спада от 73% на 35%, което не пречи ни най-малко на китайските маркс-ленинци, както и на противниците им, да твърдят, че „официалният комунистически режим е съхранен“. Държавният сектор, който е подложен на непрекъснати „преструктурирания“, вследствие „плановото“ му закопаване и технологично изоставане, се характеризира с ускорено увеличаване на загубите, които от 13 милиарда долара през 2005 г. достигат 20 милиарда на следващата година. С това бъдещата червена буржоазия или олигархия подготвя ускорената и изгодна „приватизация“ на държавните предприятия. Днес, за нерентабилни се считат 35% от техния остатък и всяко шесто държавно предприятие е с отрицателен баланс, следователно готово за... приватизация.

Резултат от тези „нововъведения“ е ускореното развитие на частния сектор на китайската икономика (с темпове между 15% и 8% през последните 30 години), дължащи се най-вече на свръхексплоатацията на стотиците милиони работещи в селското стопанство, индустрията и услугите, и на инвестираните в тях чужди капитали. Тази система се нарича „строителство на социализма с китайска специфика“ или „пазарен социализъм“. В политическата сфера, както преди, господства диктатурата на мутиращата държавнокапиталистическа класа, олицетворявана най-вече от партияната номенклатура (ККП наброява около 80 милиона членове и чрез 300-членния си ЦК държи юздите на властта във всички сфери), от висшата държавна администрация и не на последно място – от военното и полицейско командване. Съгласно конституцията, КНР е „социалистическа държава“, но 70% от нейния БВП се достига от частните предприятия, които се контролират от бюрокрацията и от чуждестранните капиталисти, като от 2004 година частната собственост е „неприкосновена“, въпреки мнението на Прудон, че тя е *кражба*. •

(следва)

Социалният мир в европейска България

» » продължава от страница 1

продукти, на човек се падаха например по 36 кг месо годишно и по 56 литра мляко.

Според НСИ през 1989 г. населението на страната е 9 009 018 души.

Макар и формално, безработица не съществуваше. Макар и технологично изоставащо, производството все пак съществуваше. Продължителността на живота беше почти равна на средноевропейската. Постижения не благодарение на, а въпреки „социализма“.

1990 г.: Народното събрание изяви желание да присъедини България към ЕС. Падна гържавният монопол за външна търговия – „другарите“ от БСП и клониранието от нея партии вече разполагаха с достатъчно частни фирми.

1994 г.: срива се селското стопанство с 34% общо и с 66,5% само в животновъдството, повече от двойно в млечнопроизводството и пет пъти в захарното цвекло (от този момент нататък захарта е изключително вносна стока). Безработицата в аграрния сектор надвиши 50%, специалистите с висше образование там намаляха с 47%. Някой смятал ли е

колко хора си отидоха без време в отвъдното от този „мирен“ шок?

През декември 1995 г., когато подадоха официална молба за членство в ЕС, Международната здравна организация постави България на 92-ро място по качество на медицинските услуги (109-то, ако се отчита ефективността на разходваните средства).

Еврокомисията благосклонно склони да преговаря едва след подписания през ноември 1999 г. меморандум за закриване на реакторите в АЕЦ Козлодуй. Население към онзи момент: 8 190 900. Средната продължителност на живота беше спаднала със 7-8 години под най-слабите показатели в ЕС. Броят на наркоманите скочи 1350 пъти в сравнение с „началото на демокрацията“.

От февруари 2000 г. започват официалните преговори с Евросъюза, траят до юни 2004 г. (външен дълг 12 милиарда евро). 2000 година бележи рекорд по регистрирани самоубийства – 1383. Преброяването на оцелелите през 2001 г. дава резултат 7 932 984 души.

2003 г.: за последните 12 години са отчетени 800 000 случая на средни и тежки психиче-

ски разстройства. Частният сектор достигна 71%, едва 10% от промишлените стоки в магазините са местно производство.

На 1 януари 2007 г. България става официален член на Евросъюза. Население – 7 640 000.

Следва кризата, самоубийствата скачат с 13%. През 2010 г. слагат край на живота си 859 души, като за изминалите 10 години самоубийците са били 11 646, докато в ПТП са загинали 10 627. Расте смъртността, основно сърдечно-съдови заболявания косят толкова млади под 40 години, колкото и възрастни над 65.

БВП на глава от населението е 5,5 пъти по-нисък от средноевропейския. Минимална заплата – 120 евро, като с тези доходи живеят 41% от българите, а 14,6% от тях на пълен работен ден. Едва 10% от запитаните граждани казват, че с еврочленството материалното им положение се е подобрило, 50% не виждат разлика, за 40% ситуацията се е влошила.

2012 г. – свдици-изпълнители конфискуват 36 000 имота, сред които и единствени жилища на задължени семейства. Регистрирани повече от 3000

опита за самоубийство, от които 763 „успешни“.

В края на 2013 г. населението на България е намаляло с минимум 1 724 466 души.

През последните 12 години – с 865 хиляди души, за периода на членство в ЕС – с 320 хиляди.

Същото топене на население наблюдаваме в Сирия, където има истинска гражданска война – по 3-4 хиляди души месечно. По смъртност (14,7 на 1000) България е на 8-мо място в света, между Афганистан и Сомалия. Първи сме в Европа по реализирани самоубийства.

Загубени са 60% от съществувалите през 1989 г. работни места. Полуофициално безработицата е превишила 14%. Средната заплата е 10-21% от средноевропейската, макар че БВП е само 40% от средния за ЕС.

80% от хранителните продукти са вносни, повечето местни са направени от вносна суровина. България е единствената страна в Европа с напълно унищожена напоителна система.

„Репортери без граници“ оценяват свободата на словото у нас под нивото на Гвинея и Косово.

Повече от половината 18-годишни не са прочели през живо-

та си нито една книга. 80% от работодателите са с основно и средно образование. 40% от политиците не умеят да се изразяват грамотно нито устно, нито писмено.

Броят на полицаите спрямо населението у нас е сред най-високите в Европа, а заедно с частните охранители сме на първо място по количество пазванти.

Всички тези данни не прилягат на страна, запазила „социален мир“ – напротив, свидетелстват за военна разруха във всички области на живота. Говорят за подморна гражданска война, в която едната от страните не оказва съпротива, а другата безнаказано изтребва противника си.

Дали една истинска гражданска война за освобождение на народа от гържавата и капитализма не би прекратила тази четвъртвековна агония? Които каже обратното, би било редно да убеди хората, че цялата тази съсия е „нещо нормално“. Но щом е „нормално“, не е ли също толкова нормално да вземем пушките и да прекратим „нормалното“ безобразие? Или покорно ще пълним към меселачката? •

Васил Арапов

ЕДНА СИСТЕМА „НА СИСТЕМИ“

Границите на капитализма

През 1970 г. Римският клуб поръчва на екип от Масачузетския технологичен институт прогноза за развитието на света. Клубът е елитно събрание от точно 100 души – хора „с влияние“ от цял свят, които декларират, че „не са (пряко) свързани с правителствени институции“ и че целта на организацията им е изучаването на глобалните проблеми. Официално изразяват „загриженост“ за съдбините на човечеството, но същото твърдят всички други „влиятелни личности“ (монарси, диктатори, президенти) от паметника насам. В действителност Клубът е заинтересован да разполага с информация, която му служи за планиране на бизнес стратегии и лобирането им пред гържавниците и законодателите.

През 1972 г. клубът получава поръчаното – резултати от първия компютърен модел на системната световна динамика. Публикуват ги като свой доклад под названието „Границите на растежа“. Изводите в него очевидно не им харесват, защото следващите доклади вече не приличат на изследване на бъдещи световни тенденции. Прогностиката е изтласкана на заден план, все повече и повече присъства пропагандата. Рекламирата се само онези политически, социални и икономиче-

Стряскащото за членовете на Римския клуб в доклада на учените е, че капиталистическият начин на производство, разпределение и потребление води до глобална катастрофа.

ски доктрини, които гарантират на богатата върхушка на човечеството запазване на привилегировано им място в местните и глобалното общества, независимо какви промени ще се случат – било съзнателно планирани, било отстъпление пред обективните обстоятелства.

Стряскащото за членовете на Римския клуб в доклада на учените (Джей Форестър, Денис Медоуз, Донела Медоуз, Йорген Рангърс и Уилям Барънс) е, че капиталистическият начин на производство, разпределение и потребление води до глобална катастрофа. Компютърният модел на Форестър, подобрен от кибернетика Денис Медоуз, симулира развитието на световната цивилизация, като разглежда пет свързани фактора: численост на населението, обем капиталовложения, използване на т. нар. невъзобновяеми

ресурси, замърсяване на околната среда и производството на храна. Разбира се, Медоуз и колегите му не казват пряко, че капитализмът води човечеството към гибел. Те казват, че практиката на постоянен икономически ръст, пришпорвана от финансовата сфера, е самоубийствена. Че дублирането в производството на стоки праща повечето от тях на боклука, без при това те да достигат до нуждаещите се потребители, а само до платежоспособните. Че паразитирането върху парични дългове провокира произвеждане на още повече ненужни стоки. По своя инициатива, вече не под шапката на Римския клуб, екипът на Медоуз публикува още две книги, които предупреждават за необходимостта от радикални промени. Днес на всеки човек се падат по 50 тона вещества, които индустрия-

та добива, превозва и преработва, като от тях се получават едва... 2 тона потребителски изделия, а останалото пълни бунцищата, които от своя страна пак консумират ресурси за съхранение и изолиране от околната среда. Това, твърдят учените, изтощава ресурсите на планетата, води до деградация на биосферата ѝ.

Ние, от своя страна, ще отбележим, че осреднените 2 „тона блага“ се разпределят крайно неравномерно между хората. Например в ЕС и САЩ годишно консумират по 900 кг храна, докато в Африка, Южна и Югоизточна Азия – по 460 кг; Европа и Америка изхвърлят толкова храна (222 млн. т или 95-115 кг на човек), колкото Африка на юг от Сахара произвежда (230 млн. т или 6-11 кг на човек), при това 40% от произведеното се губи при транспортиране,

съхранение и преработка, а пък в развитите страни повече от 40% от загубите са „заслуга“ на търговската мрежа и самите потребители – данни на комисията по продоволствия (ФАИ) при ООН.

На пръв поглед тези изводи и констатации възкресяват „теорията“ на Томас Малтус от XVIII век, която се спуска още в началото на XIX. Самият тезис за „ограничените ресурси“ подвежда мисълта да смята, че всичко консумирано едва ли не отлита в космическото пространство, че Земята започва да прилича на оглозгана ябълка. Реално, ресурсите не изчезват, но преминават от централизирана, удобна за евтина експлоатация форма, към разпиляна, която изисква повече инвестиции, повече енергия, повече нови технологии. За справка: денонощно нашата планета получава от Слънцето 2930 милиарда мегават часа, докато за същото време глобалната цивилизация генерира и употребява 360 милиона мегават часа. Нататък, според икономическата логика на капитализма, която често, ако не винаги влиза в противоречие със здравия разум, изчерпването на един ресурс го осъбява и тогава бизнесът може да си позволи още по-малки добиви, щом реализира и от тях

» » продължава на страница 4

АРС срещу увеличаването на билетите

В петък, 13 декември, петдесетина души се събраха пред софийска община, за да се обявят срещу увеличаването на цената на обществената градска транспорт в София. Събранието беше организирано от софийската секция на Автономния работнически синдикат. Ето какво се казва в позицията им, разпространена до медиите:

Автономният работнически синдикат категорично се противопоставя на публично заявеното и разпространено от медиите намерение на Столична община да увеличи цената на билетите за градски транспорт в София с най-малко 10%.

Въпросното увеличение е планирано да бъде гласувано от Столичен общински съвет след Нова година и въведено от пролетта на 2014 г.

Причините за увеличението на цената бяха представени пред журналистите лично от кмета на София г-жа Фандъкова, която изтъкна говори като: „пет години не се е вдигала цената“ (що за аргумент е това?), имало инфлация (много неща има в България, но в последните години инфлацията е доста ниска), „цените на горива-

та“ (интересно с какво гориво се движат тролейбусите, трамваите и мотористите в метрото?) и пр. несъстоятелни аргументи, „погадени“ и от общинските „специалисти“ на тема транспорт.

Интересно откъде г-жа Фандъкова намери смелост да защитава публично подобно предложение, след като само преди няколко месеца уволни цялото ръководство на Центъра за градска мобилност заради мащабна злоупотреба, а скоро след това самата г-жа Фандъкова, кмет на София, заяви пред медиите, че вдига ръце от общинската, подчертаваме, фирма ЦГМ ЕАД, защото не може да се ориентира във финансовите им отчети и не може да разбере, къде „потъват“ приходите от паркирането в Синята и Зелена зони...

Заседанието на Транспортната комисия към СОС на което беше гласувано предложението за увеличаване на цената на билетите, роди друг „бисер“, който би бил забавен, ако не беше скандален – плащан с парите на данъкоплатците експерт, някой си Ковачев, заявява, че цената на градския транспорт в София е най-евтина-

та в целия ЕС. Същият прогължава със сравнение между цената на билета в София и Виена (2 евро), забравяйки, разбира се, да сравни заплатите, които получават софиянци, с тези на виенчани (по официални и завишени според нас, данни, средната работна заплата в България през 2013 г., е 820 лева, в Австрия е 1900 евро). Простата сметка показва, че за гражданите на Виена градският транспорт е 2,5 пъти по-евтин от този за софиянци, а разликата в качеството на услугата изобщо не си заслужава да коментираме...

Увеличаването на цената на билетите (еднократните билети си остават най-масово използвани) е директен удар върху работещите и техните доходи, защото именно за тях общественият транспорт е основно средство за придвижване (до и след работа) в града – доходи, черно на бяло, най-ниски в ЕС.

Явно в Столична община и ЦГМ са решили, че могат от гърба на трудещите се хора да смъкнат нови десетки милиони годишно, с които да покриват натрупани ста-

ри дългове на иначе печелившото гружество ЦГМ ЕАД. Всичко това придружено със заплахи за увеличен или постоянен контрол, увеличаване на санкции пр.

Тоест, ние сме свидетели на открита и целенасочена класова борба отгоре-надолу, гарнирана със заплахи за институционално насилие, която обаче, този път, ще срещне равно по сила и обратено по посока противодействие.

Най-скандалното в цялата работа е, че не става въпрос само за едни пари, преследват се по-далечни цели, ето какви неща обсъждат в СОС:

Крайно време е да се пресече възприемането на градския транспорт като социална услуга. Гражданите трябва да започнат да си правят сметката кога ще пътуват.

Преведено от чиновнически език на човешки, това означава следното: всички ние, гражданите на София, сме феодална собственост на Топлофикация, ЧЕЗ, Софийска вода и други капиталистически монополи, които ни лъжат и произволничат, както си искат, без никакви последиствия – напротив,

ако закъснеем със сметките, ни пращат съдии изпълнители и мутренски фирми да ни бият и вземат и това, което нямаме... Сега искаме да „пресекаем“ и самата идея за градския транспорт като обществена услуга, правейки я скъпа и недостъпна за тези, които нямат пари и които ще бъдат свалени от автобусите и санкционирани от копоите на ЦГМ...

Това ли искаме да се случи? Това ли ще представлява нашият град? Докога ще бъдем „крепостни“ на политико-икономическо-криминална шайка?

Обръщаме се и към работниците и низовите администратори в транспортните фирми на София (изключваме контролорите – те са лумпени и класови изменници): приятели, бъдете солидарни с пътниците в обществените транспортни средства и не се поддавайте на манипулациите на шефовете ви.

Автономният работнически синдикат заявява, че ако увеличението на цената на билетите стане факт, ще реагира с всички форми

» » продължава на страница 5

ЕДНА СИСТЕМА „НА СИСТЕМИ“

Границите на капитализма

» » продължава от страница 3

висока печалба. Реалната нужда тук не влиза в сметките – прави се това, което може да бъде продадено, и то възможно най-изгодно.

Влошаването на околната среда обаче не е илюзорен фактор. Естествени природни кръговрати на възпроизвеждане изискват определено време, докато днешният тип цивилизация трупа замърсители и изпомпва концентрирани ресурси с нарастваща скорост. Онези биолози, които не служат на политически доктрини, а честно следват дълга на учения да търси истината, не казват, че това води до „смърт на Природата“, но са категорични, че благоприятната за живота на хората среда става все по-враждебна към нас. Въздействието на хищническата цивилизация ускорява еволюционните процеси на отбор, изтребва полезното (но безинтересно за бизнеса) и провокира ответна реакция на видовете – все по-устойчиви на отрови вредители например, докато същите отрови почват да трояват всички останали живи същества, наред със „сеячите“ на отровата. Почточно – всички живи същества, които нямат привиле-

Вземането на мерки „отдолу“ неизбежно ще се сблъска с противодействието на държавата и бизнеса, затова, за да се спасим, първо трябва да отстраним онези, които пречат а стигнем до „пробойната в корпуса на кораба“.

гията да консумират специално пречистени продукти.

Първият доклад гледа живот на концепцията за „устойчиво развитие“ (sustainable development), рекламирана от Римския клуб и до днес. През последните години обаче Медуоз говори за „гъвкавост“ и „устойчивост към стресове и катастрофи“ (system resilience), при това устойчивост не само и не толкова технологична, колкото социална. Ученият алармира, че науката през ХХв век ще бъде принудена, вместо да „отваря нови хоризонти“, да „гаси текущи пожари“, което означава стагнация, усложнена от образователната система, която в развитите страни бълва с предимство икономисти, юристи, политолози и управленци,

но по-малко инженери и теоретици.

Медуоз е скептичен, че политиците и бизнесмените са в състояние да вземат мерки за прегодвяване на катастрофата, последниците от която биха могли да бъдат толкова жестоки, че да не оставят шанс за възраждане на човечеството (например прогнозата за рязко намаляване на населението повече от два пъти през следващите 50 години). Политиците според него не ще направят нещо нужно за всички, ако то ще накърни личния им моментен интерес, а дори бедствията не спират бизнеса да търси начини за печалба, понеже прегодвяването им изисква дългосрочно планиране и инвестиции без възвращаемост. Затова учени-

ят апелира към самите хора да вземат мерки, да не чакат нито държавата, нито корпорациите да го сторят.

Макар и плах, ние подкрепяме този призив, но го засилваме и му даваме допълнителна обосновка. Желаната от кибернетика „устойчива на стрес обществена система“ е моделът на анархичното общество, което планира производството си, разпределя богатата солидарно и решава екологичните проблеми по места в сътрудничество в глобален план, без да се съобразява с интереси на паразитни и алчни групировки, които ще бъдат премахнати. Вземането на мерки „отдолу“ неизбежно ще се сблъска с противодействието на държавата и бизнеса, затова, за да се спасим, първо трябва да

отстраним онези, които пречат да стигнем до „пробойната в корпуса на кораба“ или поне „да се натоварим в спасителните лодки“ (запазени за „златните милиони“ преки виновници за предстоящата световна социално-екологична криза). Следователно, изходът от ситуацията е:

- първо: аварийно спиране на локомотива на капитализма, който влачи вагоните към пропастта с пълна пара, без оглед на протестиращите „кондуктори“;

- второ: изграждане на съвършено различен от предишния начин на живот, което значи, че днешните паразити с всякаква форма на власт трябва да се разделят с ролите си на паразити и привилегировани управленци, с разкошните си места в обществената пирамида, защото тя ще бъде сруната – да се махат от нея, ако не искат да останат погребани под отломките.

С други думи – Социална революция за свят на личната свобода, реално равенство, солидарност без изключения, социална справедливост и последователен федерализъм.

И това можем да започнем още днес, всеки на своето малко място под слънцето, организирани и целенасочени заедно. •

Регколегия СМ

СИНДИКАЛИЗЪМ

АРС срещу увеличаването на билетите

» » продължава от страница 4

на протест, включително гражданско неподчинение. Ако се наложи, нашата организация ще вземе мерки, за да защити пътниците в обществения транспорт от насилие, произвол и унижение, честа практика на контролорите на търговското дружество ЦГМ.

Обществените услуги – ток, вода, парно, транспорт – трябва да бъдат изтръгнати от ръцете на капиталистическите печалбари и мошениците и върнати в ръцете на истинския собственик – обществото. Тази битка ще бъде част от голямата борба за утрешния ден, за цялостната социално-икономическа и политическа трансформация на обществото, която неизбежно предстои.

Това е просто борба за достоен живот. За нас и тези, които идват след нас. •

Автономен работнически синдикат
Секция „София“
13.12.2013 г.

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Световното правителство

Какво са държавите, ако не разбойнически банди? Какво са разбойническите банди, ако не малки държави?

Аврелий Августин, епископ и философ и теолог, централна фигура в историята на християнството и западната философска мисъл.

Получихме писмо, в което много правилно се отбелязва: „Всички по-сериозни проблеми са международни (световни)“. Неправилно обаче авторът призовава към създаването на „международна институция или система от няколко международни институции, създадени демократично, с представители на всички държави и народности“.

По същество предлаганата система от институции не би била нищо друго освен световна държава – правителство, заедно с прилежащите нему инструменти. От времената на първите империи опитите за създаване на подобна държава не са секвали, разбира се, винаги в името на „един по-добър живот“, мир и благогенствие на бъдещите поколения“.

Държавите винаги са „решавали“ проблеми, създавайки по-големи.

На национално (локално) ниво те се борят с корупцията, като създават още бюрокрация. Борят се с бедността, като плащат на работодателите; с бандажите, като ги превръщат в полицаи. Държавите, които сами са се „натоварили“ да „решават“ световните проблеми, се борят за „мир“, „свобода“ и „просперитет“, като разпращат армии където намерят за добре, за да осигуряват безпрепятственото ограбване на каквото намерят за ценно.

Това не се „случва“, защото държавите се управляват от погрешните хора или са доминирани от погрешните народи. Това е закономерност, която пронизва човешката история още от създаването на първите държави в Месопотамия и тя е заложена в самия принцип на властта – неколцина босове (може за разнообразие да ги наречаме боили, везири, правителство или депутати), с помощта на малцина бандити (чиготи, спахи, полицаи или военни), се разпореждат с живота на останалите хора (обикновено наричани с гръмкото име Народ). Докато съществува тази пирамидална структура, няма защо да се учудваме, че всички

„проблеми“ се „решават“ по начин, изгоден за босове, а за „решението“ плаща Народът.

Друга закономерност, съпътстваща всички държави от времената на създаването им, е стремежът към разрастване на властта върху все по-големи територии и множества от хора.

Значи ли това, че трябва да се опитваме да си решаваме проблемите в рамките на националните си граници, с толкова мъка поддържани от съществуващите днес национални държави? Не!

В училище не ни го обясняват, няма да го чуем и по телевизията, но няма нужда да сме гении, за да го разберем: *не всяка организация е държава!* Не всеки работник се нуждае от надзирател! Не всеки проблем се решава с терор!

Решаването на проблеми като войните, недохранването, влошаващата се екологична обстановка нямат нужда от тези власти. Напротив, в голяма степен те са плод на съществуването им. Истинското решение тези проблеми могат да намерят единствено въпреки тях. С надмозването на „четвъртата“ и „петата“ власт, за да се мобилизират хората зад решени-

ята, а не зад запазването на статуквото. С унищожаването на мафията и нейния крепител – полицията, угържачи чрез насилие хората в рамките на статуквото.

Едва тогава съзидателните сили на човечеството биха могли да се отприщат в създаване на институции, които да анализират обективно световните проблеми, в прилагането на технологии, произвеждащи енергия вместо атомни бомби и храна вместо рекламни пана, в – ако трябва – доброволна жертвостовност за запазването на природата такава, каквато я обичаме. Само едно общество от свободни личности би могло смело да се изправи срещу огромните проблеми на цялото човечество, да ги анализира и раздружи на конкретни задачи и да постави пред всеки конкретен човек. Общество организирано чрез институции, поддържани чрез доброволно и страстно участие, а не чрез бюрокрация и полиция. Разбира се, някой може да нарече това ново човечество световна държава, но хората, живеещи в него, биха се усмихнали снизходително на подобна средновековна заблуда. •

Затко

ИДЕ ЛИ?

Музеят на бившия ЕС

» » продължава от страница 1

тънала в мрак, затворена и изоставена триетажна сграда на бивше училище-интернат, намиращо се на 10 минути пеша от централата на ЕС в Брюксел, в един лишен от всякакъв архитектурен интерес квартал, наречен, като за ирония, „Европейския“.

Плакатът съобщава, че „приятелите на Обединена Европа“ са организирали *Първата интернационална изложба за живота в бившия Европейски съюз*, който се е разпал под тежестта на собствените си противоречия през 2018 г.

Бавен, но постоянен поток от посетители изкачва с мъка двете разклатени стълбища, преди да проникне в зала, която прилича на чакалнята на бюро на данъчната инспекция в Полша от миналия век, преди подмяната на държавния капитализъм и неговата диктатура с... пазарната демокрация.

Намираме се в 2063 г. Сменящите се картини в залите приковават вниманието на зрителя върху последните десет години от Историята на Съюза и неговия Общ пазар, когато (според брошурата, която организаторите раздават на посетителите пред вратите на „Музея“) Европа е била приспана, ако не от своя

просперитет и стабилност, от илюзията за вечния мир на Емануил Кант.

В тази епоха хората са се разплащали с една обща монета, наречена *Евро*, националните граници са били заличени и Брюксел, а не Варшава е бил биещото сърце на стария континент. По това време, той е затънал във *Голямата рецесия*, наченала в Юноевропейските страни, залени от вълните на сепаратизъм, национализъм, неофашизъм и кризисни самоупийства. Европа се е върнала към своето минало на национални държави, със стари вражди и нови спорове между тях, с войни и кръвопролития...

Входът, стените на стълбището и „залите“ – всъщност стаи на бившия интернат – са облицовани с шперплат, умивалнята е потънала в мръсотия, грешниците от талашит са се полуразпаднали и един мигащ неон осветява всички това.

Безразлична разпоредителка продава входни билети с номера и съобщава на чакащите посетители, че визитата ще започне след десет минути. Когато притежателят на съответния номер бъде извикан, той отива да получи един аудиогид от друга епоха, който се оказва... залепен за масата:

– Съжалявам, но техниката не функционира – се извинява разпоредителката с притеснителна, но очарователна усмивка.

В първата „зала“ зрителят се изправя пред петнайсетметров купчина от канцеларски листа, наподобяваща коринтска колона. Тя пробива таваните, за да стигне до последния етаж. Това са скандалните постижения на Европейския парламент, сътворил *Модерното законодателство на Съюза*, който към своя край е нараснал до 33 страни-членки. Според изложбата, разпоредителките, правилниците и законите са достигнали през 2017 година до... 311 000 страници, с тегло от тон и половина.

Белнк и неговите съзаклятници *Приятелите на Обединена Европа* са подиграли бюрократите от Брюксел и са осветлили цял куп реликви от руините на сградата на ЕС, с помощта на диаграми, с поставени в пластмасови рамки праз и домати, и със сложните и абсурдни европейски закони, които регламентират максималната кривина на бананите, размера на краставиците или позволените децибели шум на косачките за тревни площи...

Не са отминати и процедурите за вземане на *жизнено важни решения за европейците*, както и органиграми и гра-

фики, които приличат на сложни математически уравнения, показващи как работят институциите на ЕС в Брюксел...

Във втората стая, афиш съобщава за присъждането на Нобелова награда за мир на ЕС през 2012 г. Заслужената отплатата за европейското миролюбие има вид на праисторическа реликва. Изложени са и задължителните снимки от остатъци на Берлинската стена, Чекпойнт Чарли и реклама за Макдоналдс.

Мъждукащата светлина отвежда посетителите към третата стая, наречена *Завръщане в миналото* – в един континент, разделен отново на градове, региони и конституиращи се нации, всяка със собствена система за паспортен контрол, мита и своя екологична политика. Изложените предмети са зле поддържани и техните цветове наподобяват тези на следвоенния Брюксел. Наредени са и портретите на 17 европейски фашистки, нацистки и комунистически диктатори – предшественици на Съюза – от Хитлер и Мусолини до Хонекер и Чаушеску.

Стаята, както и целият музей смърдят на застояло и гниел. *В края на втория период между двете войни (през ХХI век)* – е изписано в рамки върху стените – *девицата на Европа*

„Обединени в разнообразието“ звучеше леко преувеличено, що се отнася до единството, а разнообразието беше само един евфемизъм. Тези информации са на есперанто (главния език на изложбата), както и на френски, нидерландски (езика на фламандците) и английски. В течение на Голямата рецесия става скръбно и неоспоримо ясно, че хората са извеликвали твърде малко поуки от миналото и са забравяли значението на войните. В периодите на несигурност, омаразата от миналото се оказва по-заразителна от мечтата за една Обединена Европа и взема връх.

Две карти на Европа описват графично как двамата „враждуващи близнаци“ – екстремизмът и сепаратизмът – са се комбинирали, за да разрушат европейската мечта в края на второто десетилетие на ХХI век. Първата показва неумолима ръст на крайно десните партии в Гърция, Италия и Фландрия, а втората карта – разпокъсването на държавите-нации, от които, под влияние на сепаратистките движения, са се появили „независимите“ Шотландия, Корсика и Каталония.

Съобщават се резултатите от изборите през 2014 г. за Европейския Парламент, в

» » продължава на страница 6

ДАМИ И ГОСПОДА ДЕМОКРАТИ, ЗА ДА НЕ КАЖЕТЕ ПОСЛЕ, ЧЕ НЕ СТЕ ЗНАЕЛИ

Габриел да Силва от затворите в ЕС

» » продължава от страница 1

ните овце" – FIES-1, който позволява на затворническата администрация да ги погребва живи в изолационните килии, където може да прилага всяко от дългия списък на физически, психически, медицински и други мъчения, целящи да ги пречупят или унищожат.)

През октомври 2003 г. Габриел решава да не се връща повече в „своята“ клетка. На 28 юни 2004 г., след полицейски контрол, довел до престрелка, за да не попадне отново в ръцете на „своите“ тъмничари, той е арестуван в компанията на сестра си Бегоня и приятелите си Барт де Гейтър и Хозе Фернагес Делгадо – също беглец от испанските затвори. Тези арести и делото, което се гледа от съда в германския град Аахен, имат международен отзвук в анархистическото движение. Те стават повод да се избличи отново затворническият ад и да се нанесе тактически удар върху системата, която се крепи на терора.

На 16 януари 2013 г., след изтърпяване на 2/3 от присъдата си, съобразно практиката в Германия, Габриел е ек-

страдиран в Испания, която го е изискала, за да прекара остатъка от испанската присъда, чиито размери, скрити в меандрите на бюрократичната, съдебна и наказателна политика на кралството, са неизвестни. Неговата „специална („конфликтна“) траектория на затворник“ вече му коства многобройни наказания, както и премествания по затворите, които затрудняват извънредно контактите чрез писма или свиждания.

Настоящата непълна сбирка от неговите текстове не търси безусловно приемане на тяхното съдържание, но се надяваме да предизвика участие в откриващите се богати възможности за дискусии (в рамките на противоречиви становища). Нейното разпространение няма за цел само да запознае или да напомни за борбения път на един другар. То има за цел най-вече продължаване на разпространението на идеите, за които той се бори и които ние споделяме; да защитим методи като експроприациите, които се вписват в решителната съпротива срещу системата; да оживим стремежите към свободата, социална-

та революция и Анархията, които ни въодушевяват и не могат да бъдат сведени само до гуми.

15 май 2013 г.

КАКВО Е ЗАТВОРЪТ?

Ако ме запитат какво е затворът, бих отговорил без колебание: това е кофа за помия на един специфичен социално-икономически проект, в която изсипват всички, които смущават обществото. Затова затворът е пълен главно с бедняци...

Идеята за затвора се появява в историята като средство за затваряне и изолация от обществото на лица, които властите считат за опасни или поддривни за техните доктрини и норми. През цялата история, затворът и неговите карцери са приемали различни форми, но винаги, абсолютно винаги, той е инструмент, наложен от властта, средство за принуда на крале, военни и политици. За да бъде точен, затворът се ражда от необходимостта държава да си присвои изключително право да наказва, тоест монопола върху насилието срещу свободните хора. Той извлича своята полезност и функция от необходимостта законът на властниците да получи превес чрез терора и мъченията, за да унищожи враговете на тяхната система и всички, които не се подчиняват на техните кодекси и норми. Без съмнение, затворите имат и социален произход: контрол чрез властта над парииите и бедните, над необятния океан от мизерия и маргиналност, съществуващи във вътрешността на модерните общества. В действителност, става дума най-

вече за възпиране на социалното недоволство, постоянно потискане на най-протестиращите социални слоеве. Следователно, можем да заключим, че тюрмите, както и модерните затвори, са инструмент в ръцете на държавния апарат, за да консолидира властта си; че те са създадени от необходимостта на властта да контролира народа, да го „регулира и приучи на ред“, сортира и поддържа в състояние на условна „свобода“, подчинена на един наказателен кодекс и няколко несправедливи закона, гласувани без обсъждане и надвесили над главата на всеки постоянната заплаха от затвор.

Ако затворите са създадени, за да затворят в тях всички неподчиняващи се на „законоустановения порядък“ бедняци, тук, вътре в испанските затвори, сътвориха FIES, за да затворят и погребат живи онези, които отправиха своето предизвикателство и се бориха срещу властта вътре в затвора. FIES е най-тежкото потъмняване на човешките права от страна на испанската държава през последните години. Това е спе-

» » продължава на страница 7

ИДЕ ЛИ?

Музеят на бившия ЕС

» » продължава от страница 2

които националистическите партии, защитаващи отнемането на властта от Брюксел, са регистрирали забивен успех и ЕС е изоставен на „свободно падане“ под собствената си тежест.

Крепостта Европа е илюстрирана от граничар със заплашителен вид и неговата немска овчарка, които прогонват емигрантите от Европа, но европейците вече са престанали да се размножават, което ги е довело до една „демографска булимия“...

Накрая, Голямата рецесия и крушението на еврото обявяват началото на края на европейската интеграция.

В друга от „залите“ на изложбата се вижда самотен германски канцлер, който гледа глупаво през нещо, наподобяващо тоалетна чиния, но която, както се подразбира, се оказва всъщност сокоизтисквачка.

В следваща стая, чрез умален макет, са представени главните герои в драмата на еврозоната, включително с участието на качулати манифестанти в една историческа схватка, която прилича на сцена от гръцки театър. Това определено е трагедия.

Когато бившите държавичленки се вторачиха в пъласи, Европейският проект премина от състояние на реално осезаемо ежедневие в спомен

за един интригуващ експеримент, обясняват уредниците на музея.

Последната стая е потънала в мрак и само един лъч се промъква през затворен прозорец, за да освети едно авторитетно, поетично и прочувствено писмо от две страници, което Тома Белинк е писал за своя близък приятел Лукас, който междуременно се е самоубил, след като бизнесът му е фалирал през кризата с еврото...

Направено е шеговито предложение да се закрие официалният Дом на Европейската история, който е предстояло да бъде открит след няколко години пак в Брюксел, а колекциите му да бъдат прехвърлени в „Дома на Европейската история в изгнание“... след сгромолясането на ЕС.

След посещенията на изложбата, в импровизиран и обзаведен с безвкусица бар, Белинк сервира на посетителите, излизащи от музея, румънско бренди от боровинки, унгарски вина и чешка бира.

Това не е научна фантастика – обяснява фламандският театрал, – а възможност. Мисля, че се намираме в повратна точка на историята и е императивно необходимо да предвидим и най-ужасния възможен сценарий, който

то с всеки изминал ден става все по-вероятен. – И завършва: За тази изложба бях вдъхновен от съвременните музеи, които се интересуват от живота в бившия съветски блок, както и от статии и книги отпреди избухването на Първата световна война, преди един век. Хората тогава са мислили, че войната е останала завинаги в историята поради новите унищожителни оръжия, икономическите връзки, интересите и роднинството, което е обединявало аристокрацията. Струва

ми се, че би било ужасно, ако отново си въобразим, че сме достигнали точката, в която войните в Европа са станали вече невъзможни...

Навън, щастливите и безгрижни брюкселчани се разхождат, пазаруват и се готвят за „светлите Христови празници“, а евро-гупетите и бюрократите, с чувство на изпълнен дълг и подаръци, очакват своя заслужен и добре платен отдих около новата 2014 година. •

От нашия Брюкселски кореспондент

ДАМИ И ГОСПОДА ДЕМОКРАТИ, ЗА ДА НЕ КАЖЕТЕ ПОСЛЕ, ЧЕ НЕ СТЕ ЗНАЕЛИ...

Габриел да Силва от затворите в ЕС

» » продължава от страница 6

циален режим, който не е регулиран дори от собствените ѝ закони – своего рода картбланш, даден на тъмничарите, за да смажат с пълен произвол една категория затворници, които са се организирани срещу наказателните институции. Той започна да се прилага от 1991 г. след вълната бунтове и вземане като заложници на надзиратели и представители на административния и юридическия персонал и възстановяването на Асоциацията на затворниците на специален режим (АЗСР) – организация на затворници, които са наясно с проблемите на карцерите в испанските затвори и които целят да информират обществото и да извоюват по-добри условия за живот в тях.

FIES беше създаден от бъдещия вътрешен министър Антони Асунсион, за да бъде разрушена АЗСР и да се изолират от затворниците онези, които се считат за най-борбени или „специалисти“ в бягствата. Така се образува един затвор в затвора: след подбора на тези затворници, ги разделиха на малки групи и

ги прехвърлиха в килиите на новите сектори на FIES или в специални режимни отделения, където контактът с другите затворници стана невъзможен. Това улесни репресиите срещу карцираните: събличаха собствените им грехи, за да им навлекат униформи и налъми; блокираха кореспонденцията и ограничиха броя на писмата им; извеждаха ги на каре единично, без да са санкционирани, а през деня им вземаха сламениците, като ги даваха само за през нощта; за преместванията ги разсъбличаха и им слагаха белезници, след което „пакетиран“ биваха ескортирани от няколко надзиратели, въоръжени с тояги и железни пръти; делата им се разглеждаха в същия ден, без да се видят с когото и да било при прехвърлянето им; те бяха подлагани на безкрайни побоища, оскърбления и трябваше дни наред да прекарват в клетки или оковани в килиите, на „милостта“ на групи от надзиратели... Това беше едно непрекъснато ***, което характеризира FIES в затворите на испанската държава от установяването му през 1991 г. до днес.

Сега, благодарение на жестоките битки, които водихме вътре в режимните отделения, в които загубихме много другари, и на подкрепата, която получихме от страна на колективите за борба с карцерите, успяхме да вкараме FIES в дневния ред на обществото и вече не е възможно да го прилагат така повсеместно, както беше преди шест години; днес разполагаме със сламеници, лични грехи и апарати, и можем да се разхождаме с другите затворници, не контролират кореспонденцията на всички и няма места, където да ни оковават за прехвърлянията. Репресиите обаче остават, готови да ги възобновят всеки момент: Хуан 2, Хуелва, Валядолид и т. н. са испански затвори, в които FIES продължава да се упражнява срещу нашите приятели, в тях измъчват и смазват за удоволствие, а затворниците се съпротивляват само благодарение на своя кураж и солидарност. Да бъдеш във FIES означава да бъдеш оставен на произвола им във всеки момент, че те имат картбланш за това, понеже подложените на тези режими затворници

са считани за непоправими и срещу тях може да бъде употребявано „легално“ насилие, мъчения и наказателни килии. От 1991 г. досега четирима другари са умъртвени под този режим: Ернесто Перез Барот, Мойзес Каманьес, Хозе Луис Иглезиас Амаро, Хозе Ромера Гонзалес. В случая с пети другар, в килията му оставиха вѐжета и го биеха всеки ден, докато не се обеси през 1995 г. в затвора Хуан 2... Не ви разказвам за психологическите травми, които получиха мнозина приятели през всички тези години на изолация и репресии. Не трябва да се забравя, че мнозинството затворници в режим FIES имаме зад гърба си повече от десет години в изолационните килии, а много други приятели са там от 15 и 20 години. Това може да ви даде представа за действителността в испанските затвори за осемилките се да се изправят срещу нея: рискът да изгнеш и умреш в един карцер, сам и убит е реален, тук фашизмът е осезаем.

За да завърша тази кратка статия, която пиша, и да обясня накратко какво представляват затворът и FIES,

трябва да кажа, че всяка репресия и всяко мъчение почиства върху един фундаментален факт: безнаказаността, с която техните автори-палачи са защитени; за това е необходимо да разкриваме положението в секторите FIES в испанската държава, понеже тази ситуация утре може да се възпроизведе във всяка друга страна, както това вече съществуваше в Германия, във Франция и т. н. Ето защо, това фашизоидно управление трябва да бъде разобличавано и неговата брутална наказателна политика – демаскирана. Само така, може би, ще успеем да облекчим условията на живот, които понасяме в наказателните отделения, за да можем един ден да заличим от земята тези срамни за човечеството „богоугодни заведения“, които се наричат затвори и които не са нищо друго освен мъчилища, където несправедливата система налага своя закон чрез репресиите и терора.

От затворите на испанската държава поздрав и зов за съпротива... *

септември 2002 г.
Хозе Тарпо (псевдоним)
(слегва)

ЛЕТЯЩИ РОБОТИ УБИЙЦИ

Ноам Чомски за ерата на дроновете*

Тази сутрин в колата слушах новините. Програмата започна с много развълнувано обявление, че производството на дронове се разраства толкова бързо, че колежа се опитват да наваксат и отварят нови програми за обучение по съответните технологии, защото студентите умират да изучават точно тях поради фантастичния брой работни места на пазара в момента.

Наистина е така. По публичните сведения можем да си представим какви са секретните. Знае се от няколко години, но научаваме все повече и повече, че дроновете, от една страна, вече са достъпни за полицейските управления за наблюдение, а от друга, че се създават дронове за всяка постижима цел. Искам да кажа, теоретично, може би и на практика, може да имате дрон с размерите на муха, който да си бръмчи кротко ей там (сочи към прозореца), слушайки какво си говорим. И бих казал, че няма да мине дълго време, преди това да стане реална възможност.

Разбира се, те се използват и за убийства. Има глобална кампания за политически убийства, която е твърде интересна, особено ако се вгледате как се провежда. Предполагам, че всеки е чел материала в Ню Йорк Таймс, който повече или по-малко

изтече от Белия дом, защото те са особено горди от начина, по който работи глобалната кампания за политически убийства. Общо взето президентът Обама и неговият съветник по националната сигурност Джон Бренан, сега глава на ЦРУ, се събират сутринта. Бренан изглежда е бивш свещеник. Те говорят за св. Августин и неговата теория за справедливата война и тогава решават кой трябва да бъде убит днес.

Критерият е твърде интересен. Например, ако, да рече, в Йемен група хора са забелязани от дрон да се събират около камион, възможно е те да планират нещо, от което може да пострадаме, така че защо да не се подсигурим и не ги убием? И други неща от този род.

Изскача въпросът какво да кажем за справедливия процес, който уж е в основата на Американските закони – той всъщност стига назад

до Магна Харта, преди 800 години – къде отиде той? Министърството на правосъдието отговори. Министърът Холдър каза, че те получават справедлив процес, защото „случаят е обсъден от изпълнителната власт“. Крал Джон от 13 век, който е бил принуден да подпише Магна Харта, би се влюбил в този отговор. Нататък обаче отиваме и ние. Основите на гражданския закон отдавна са изхвърлени на бокула. Това не е единстве-

ният случай, но е най-потресаващият.

Реакциите също са твърде интересни. Те говорят много за съзнанието в страната. Така един журналист, мисля беше Джо Клайн, един от либералните журналисти в едно от списанията, бе попитан за случая, в който четири малки момичета са убити от удар на дрон. Неговият отговор беше в смисъл „Е, по-добре техните малки момиченца да умрат, отколкото нашите“. С други думи, може би това е спряло нещо, което в края на краищата би ударило нас.

Има вратичка в Хартата на ООН, което позволява да се използва сила без позволение на Съвета за сигурност, тясно изключение в член 51. Той обаче специално се отнася за „предстоящо нападение“, което или се случва, или предстои толкова скоро, че няма време за реагиране в ООН. Има цяла доктрина, утвърдена от векове, която определя тези условия. Всичко това е запратено на бокула. Не само от атаките на дроновете, но от дълго време насам.

Ето така, бавно, основите на свободата се разрушават и захвърлят. Всъщност Скот Шейн, един от авторите на материала в Таймс, написа статия за различните критики, които се появиха. Мисля, че неговият финал е твърде под-

» » продължава на страница 8

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Архивите – неудобният за държавниците свидетел

Тъкмо защото са нещо като бомба със закъснител за всяка властимаща, държавна котерия – светска, клерикална или светско-клерикална – меродавните, автентични архивни, документални източници, независимо из кои земни полушария се намират и от немай-къде шо-годе съхраняват, винаги представляват някаква ако не директна, то поне потенциална угроза за съответните управленски, държавни структури. Това се отнася с особено пълна сила и дори за най-новите сюжети, представящи Българската национална история. Впрочем, веднага подир Деветосептемврийския държавен преврат от 1944 година, съветските чекисти от Сталинисткото човекоизстребително НКВД повсеместно изземват всички архиви на Българската тайна царска канцелария, конфискуват цялата налична документация от Министерството на външните работи, от Министерството на отбраната (МО), от Министерството на финансите (МФ), всички оперативни дела от Дирекцията на полицията и Държавна сигурност и от Разузнавателния отдел на Щаба на войската, сиреч, реквизиран се цело-

купно държавните архивни документи на Царство България. Още тогава Съветският съюз съвсем официално оповести, че българските архиви са трофейни и макар доста късно, едва през 1995 година, Държавната Дума на новообразуваната Руска федерация прие Закон за защита на културните ценности, според който България в края на 2011 година получава над двадесет хиляди фотокопирани страници, заплащайки долар за всяка страница от реквизираните Български държавен архив и то в частичен порядък.

През 1951 г., по указание на Политбюро на ЦК на БКП, министърът на вътрешните работи Георги Цанков през 1951 година като на пожар търси прякото практическо съдействие на съветските архивисти, обръщайки се за тази цел към ЦК на ВКП (б), и в отговор на прегривената молба Лаврентий Берия екстрено изпраща в НРБ вечно неизтрещяващия сарахос и душеприказчик Николаи Прокопенко – директор на Централния държавен архив на Октомврийската революция и социалистическото строителство в СССР. И ето че на 10 октомври 1951 година бива издаден Указ № 515 на Президиума

на Народното събрание (НС) за създаване на Държавен архивен фонд на НРБ. Ръководството на българското МВР изпрати горещо благодарствено писмо с гореща признателност „за непрестанната и безкористна братска помощ, интензивно, непрекъснато и регулярно оказвана на българския народ от непобедимата Бошевишка партия, Съветското правителство и лично от другаря Сталин!“ И понеже Архивният отдел влизаше в структурата на МВР, не се разрешава публикуването на Указа в „Държавен вестник“, който по инерция остава строго секретен чак до 1965 година, въпреки че от 1 ноември 1961 година отдел „Архивен“, заедно с двата централни архива: ЦДИА и ЦДА, е прехвърлен от МВР към Министерството на просветата и културата, докато окръжните държавни архиви в административно, бюджетно и кадрово отношение преминават към съответните окръжни народни съвети. В началото на 2011 година – 22 години подир драматургическото, политическо самоубийство на бошевишкия комунизъм – поредната спечелила менте-изборите политмфия – ГЕРБ – извърши главолом-

на, пишман-административна реформа, която яко цапаргоса и многострадалната архивна система. Провеодоха се многобройни конкурси за държавни служители, между които и за архивисти, които обаче поголовно бяха фалшифицирани – нещо което дотогава нито една политическа камарила не си беше позволявала да осъществява толкова афиширано, с такъв ярко-главоломно, кралмарковски размах, – и в държавната администрация вредом се нацвкаха легиони от некадърни „калинки“ до „калинки“. „Калинкилизирането“ не подмина и архивната система, но нека акцентираме върху нейната основна функция, а именно – опазването на документите в държавните архиви. До издаването на Указ № 515 на Президиума на Народното събрание от 10 октомври 1951 година даже почти афиширано, безпрепятствено бяха унищожавани със стотици тонове архивни документи, които под една или друга форма пречежа житейски и служебно на новите върло жадни за власт български парткомбошевикуиди, ентусиазирано-изграждащи уж най-социално-справедливото общество в историята на Човечеството,

откакто свят светува! Като се започнеше с полицейските досиета, уличаващи и демаскиращи по-значителната част от „народните борци“ за полицейска агентура, и се стигнаше до наистина главоломно разпространяваща се икономическа корупция и откровен бандитизъм, стимулиращ многобройния активно-борчески БКП-контингент, окупирал повсеместно всички държавно-общински длъжности, то още в първите години подир „сиялната“ дата 9.IX.1944 година всякакви подобни архивни бумажки се унищожават дори съвсем непроверявани, превантивно и незабавно. В град Хасково аутогафетата на предполагаемите компрометиращи архивни документи дирижираха първите секретари на Градския комитет на БКП Марко Лозанов (1944-1945) и Иван Станилов (1945-1946), когато на бърза ръка бяха превърнати в ефимерен дим няколко тона, вероятно орезилващи новите власти и културтрегери, чиито имена биха могли скандално да изскочат из полицейската архивна документация. В мемоарите си Баню Вълчев Банев, който в периода 1951-1954 г.

» » продължава на страница 9

ЛЕТЯЩИ РОБОТИ УБИЙЦИ

Ноам Чомски за ерата на дроновете

» » продължава от страница 7

ходящ – нещо като „Вижте, все пак е по-добре от Дрезден“. Не е ли така? Да, по-добре е от Дрезден. Значи това е чертата – не искаме просто да разрушим напълно всичко. Ще убиваме само когато може би някой ден те ще ни ударят. Може би. Междувременно, какво правим ние спрямо тях?

Мисля, че всичко – от това до системите за наблюдение – ще бъде от невъобразим мащаб и характер. И, разбира се, сега може да се събират безкрайно много данни. Всъщност се предполага, че при Обама се създава огромен изчислителен център в Юта, където ще се изливат всички видове данни. Кои знае какви? Може би всички твои имейли, всички телефонни разговори, някой ден какво казваш на хората на улицата, къде си бил напоследък, знае, с кого говориш, може би тонове такива неща. Значи ли нещо това? Всъщност, вероятно не чак толкова, колкото се опасяват много хора. Не мисля, че тези данни са наистина използвани. Подозирам, че са използвани само за едно – ако правителството по една или друга причина вдигне мерника на някого. Искат да знаят нещо за този човек – тогава могат да намерят данните за него. Извън това обаче историята и опитът показват, че няма

какво повече да се направи с подобен масив от данни.

Дори преди 40-50 години, когато участвах в съдебни процеси срещу съпротивата против Виетнамската война, бях свидетел по един процес, подсъдим по друг и следях останалите процеси. Трябваше да преглеждам внимателно обвиненията, базирани на данните на ФБР. Те бяха комични – имаше случаи, в които на право бяха избрани грешните хора. Арестуваха един вместо друг. В един от процесите мен последователно ме бъркаха с човек на име Херсел Чомински, никога не можеха да се оправят с еврейските имена. Невероятно! В процеса на Спок тотално сбъркаха двама души: Марк Раскин, когото изправиха на съд и който не искаше да бъде съден, и Арт Васков, който искаше да бъде съден, но когото те не съдиха. Възможно е Васков да е бил човекът, когото са търсели, но да не са успели да го различат от Раскин. Просто не успяваха да направят паралел между два случая.

Делото на Спок е много интересен случай. Следих го отблизо. Това е случаят, в който бях свидетел, и затова сега вътре до защитата, говорех с адвокатите и познавах всички хора. Прокурорът, нали беше от ФБР, представи позицията на обвинението толкова некадърно, че защита-

та реши просто да си замълчи. Те не представиха защита, защото една защита само би свързала нещата, които обвинението не показва. Това беше дело за заговор – всичко, което трябваше да направят, беше да навържат нещата – и то прозрачни неща, защото всичко бе правено съвсем открито. От ФБР изглежда просто не обръщаха внимание на всичко, което беше правено публично, защото не му вярваха, а почти всичко беше такава. Почти всичко, не съвсем. Те търсеха някаква тайна връзка с кой знае кого – Северна Корея или каквото там им беше в главите.

Тук обаче те имат твърде много данни на разположение и не знаят как да ги използват. Мисля, че до голяма степен е така.

Да се върнем на статията в Ню Йорк Таймс, която споменахте. Тя акцентира върху процедурата зад „списъка за убиване“ и срещите, организирани от Пентагона, където те решават дали определено име трябва да бъде добавено. По традиция, президентите се дистанцират от съмнителните в законно отношение операции на ЦРУ. В статията в Таймс обаче пише, че Обама има последната дума по въпроса за добавянето на име към списъка. Мо-

жете ли да коментирате съществването на такъв списък и близостта на Обама до процеса?

Всеки от тези списъци трябва да бъде подложен на сериозна критика. Включително списъка с терористите, знае, – списъкът на Държавния департамент. Просто му хвърлете един поглед. Нелсън Мандела беше в този списък до преди четири години. Има си причина за това – Роналд Рейгън беше силен поддръжник на апартейда, при това един от последните, практически до края му. Със сигурност в края на мандата си той продължаваше да поддържа режима на апартейда. През 1988 г., Африканският национален конгрес на Мандела беше обявен за една от най-известните терористични групи в света.

Оправданието за поддръжката на режима на апартейда беше, че това е част от рейгъновата война срещу тероризма. Той беше този, който обявя войната срещу тероризма, не Буш. Част от нея беше „трябваше да защитаваме белия режим срещу терористите от АНК“. Тогава Мандела беше включен в списъка. Едва през последните няколко години той имаше възможността да пътува в САЩ без специални разрешения.

Това за списъка с терористите. Има и други случаи.

Да вземем, например, Сагдам Хюсеин. Сагдам Хюсеин официално беше обявен за терорист. Той беше изваден от списъка от Роналд Рейгън и неговата администрация през 1982 г., защото САЩ искаха да му предоставят помощ и поддръжка, което между другото направиха и се опитаха да покрият по всички възможни начини. Добре, вадят го от списъка и остава свободно място. И какво правят? Слагат Куба в него.

Преди всичко, Куба е била мишена на повече международен тероризъм отколкото може би цялата останала част от света взета заедно, откакто Кенеди започна своята терористична война срещу Куба. Тя достигна своя пик в края на 70-те години. Свален самолет и убити 70 души, взривени посолства – всички възможни неща. Така страната, която е мишена на международния тероризъм повече от всяка друга, беше сложена в списъка с терористите на мястото на Сагдам Хюсеин, който ние (по-късно) трябваше да елиминираме, защото не искаме да го поддържаме. *

интервю на Стивън Гарбас септември 2013 (слева)

БЕЛЕЖКИ

* дронове (drones) – летящи роботи убийци.

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Архивите – неудобният за държавниците свидетел

» » » продължава от страница 8

бил служител в отдел „Архивен“ към Окръжно управление на Хасковското МВР, описва как той, началникът на отдела Тодор Сталев и колежките им Радка Николова и Калинка Георгиева две години полустно проверявали полицейските архиви от преди 9.IX.1944 година със специалната задача веднага да унищожават архивните материали, изобличаващи в една или друга степен членове на БРП (к) и ремсисткия контингент, които са сътрудничили в една или друга степен на полицейските служби в Царство България. Когато Радка Николова се натъкнала на обемистото полицейско досие на мъжа си Иван Николов, удостоверяващо, че редовно донасял на полицейските органи, изпаднала в несвяст, тя се наложило колежите ѝ да потърсят екстрено медицинско съдействие от Бърза помощ. Въобще цяла кохорта от функционери на БРП (к) и РМС в Хасковски окръг били съпричастни в една или друга степен на царската полиция и нейния гуру Никола Гешев. (ЧА-МК ф. 17, оп. 25, а. е. 74) Полицейски сътрудници се оказали редица известни, местни партком-ратници:

Георги Даскалов, Гавраил Карев, Марко Лозанов, Стефан Тепелиев, Кана Докузова, Васил Караджов, Доба Караджова, Спас Дерибеев, Господин Корцанов, Петко Велчев и още две-три души по-нискоразредни парткомунистически и ремсистки дейци. В една информативна записка през 1959 година до ЦК на БКП по този толкова щекотлив въпрос тогавашният първи секретар на Окръжния комитет на БКП – град Хасково Янчо Георгиев чистосърдечно-ревниво се тлюха, че докато полицейската агентура сред актива на Комунистическата партия е буквално повсеместна, то „нищо един активист от хасковските анархисти не е станал каил да сътрудничи на полицията“. По същия повод може да се добави, че няма и абсолютно никакви документални данни през цялото тоталитарно, 45-годишно большевишкокомунистическо всевластие в Хасковския регион за който и да е от хасковските анархисти да е оказал някакво съдействие на репресивните органи на „народната власт“ и нейния Цербер – Държавна сигурност... През 1976 година, въз основа устната заповед на Кирил Богданов – тогавашен началник на

Хасковския окръжен държавен архив – трима архивисти: авторът на този текст Марин Караиванов, Калинка Георгиева и Стоянка Атанасова преседяха горе-долу половин година в архивохранилищата на архива из мазетата на Окръжен народен съвет – град Хасково, както и в архивохранилищното депо в село Възларово, Хасковски окръг монотонно ровикайки като някакви глухонему къртици всред прахасалите, прошнуровани и пронеровани архивни документи, за да издирят и предоставят на началството си предполагаемите – гузен негонен бяга! – документални компромати, уронващи и петнищи нравствено-етичния облик на дълголетния зам. председател и председател на Изпълкома на Хасковския окръжен народен съвет през 1956 – 1976 г. другаря Пандо Ванчев. Своеобразната архивна паспортизация все пак даде резултат, защото бяха издирени дисидентските спомени на хасковския партком-деятел Желю Йлчев, в които, между другото госта Цветистото, почти като в „Декамерон“ на Бокачо, се описваха сексуалните подвизи на Пандо с цял харем от засукани женоря в Хасковския вилает. Въпросното

порнографско четиво повече не видя бял свят, тоест изчезна яко дим, а напористият службашки кадър на петър-танчевото БЗНС бе кооптиран за член на Държавния съвет на НРБ – 1971-1976 г. и назначен за министър на съобщенията – 1976-1986 г. По време на т. нар. „Възродителен процес“ – 1984-1989 г. – държавните архиви, както и всички чиновнически структури в НРБ, бяха буквално изправени на нокти! Чиновниците хем трябваше да съблюдават специфичните си, хем под строй да се бяхтят из къра и землищата на промишлено-аграрните-комплекси, събирайки с хайванско затъпелни селско-стопанската реколта, тъй като българските мюсюлмани: помаци и турци масово бойкотираха прибирането на земеделската продукция, а и голяма част от тях – около 360 000 души – бяха депортирани от българските власти в Република Турция. Освен това, спрямо работещите в архивната система бе издадена тацитна, демек негласна заповед да се отпочне незабавното унищожаване на всички архивни документи, съдържащи мюсюлмански (турски) имена. Авторът на настоящия текст поради своята службена обус-

ловеност – архивист в Хасковския окръжен държавен архив – бе пряк очевидец при изгарянето на купища такива архиви, съдържащи турските собствени имена, презимена и фамилии на български граждани и то пред очите на учителите и учениците в дворовете на училищата в селата Караманци, Сърница, Ангел Войвода и Боян Ботево, както и безмълвен участник в пренасянето с камиони на тонове архиви от хасковските индустриални предприятия, учреждения и училища към Димитровградските промишлени гиганти завод Вулкан и Химкомбината, където в пещите им се състоя аутогафето на антивъзродителната документация. Цялото това възродително мероприятие се провеждаше с някакъв тъп, гьонсуратски, средновековен фанатизъм, което обаче изобщо не пречееше на Партията-Държава БКП гръмогласно, патетично да ораторствува, че българският народ живеел уж в ерата на зрелия социализъм, което тъй за сетен път дефинитивно доказваше аксиомната теза на Михаил Бакунин, че „Социализмът без свобода е робство и скотство“!... •

Марин Караиванов – МАКАР

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Отговорността на „редовите членове“

» » » продължава от миналия брой

(Голяма част от документите, върху които би трябвало да се основават информацията за различните пленуми през този период, са само официални отчети, публикувани в конфедералната преса, от които са премахнати всички дискусии, противоречия или полемики. У четящата публика е трябвало да се създава впечатление за еднотушие в редовете на CNT.

Че не всичко е протичало така гладко, ни разкриват публикуваните от Пеързац доклади за октомврийския пленум през 1938 г. (Том III, стр. 316), когато той е могъл да разполага, освен с официалните публикации в „Солидарidad obrera“, и с неиздадените бележки на присъствали на пленума членове на FAI.

За външния наблюдател процедурите за номиниране на членове на националните и регионални Съвети и подкомитети, както и за тези на Изпълнителния комитет (в Каталония) остават тъмни, ако съдим по разговорите, които имахме с няколко испански другари, за които те също са били неясни. Едва днес, известна авторизирана светлина трябва да се хвърли върху тези важни организационни въпроси. Други техни аспекти също биха могли да бъдат изследвани, напри-

мер: дали членовете на базовите организации са били представени на пленума и какви са били мандатите на делегатите. Би било интересно да знаем колко от делегатите на националния пленум през октомври 1938 г. са заемали държавни и общински постове или колко от тези на Националния икономически пленум през януари същата 1938 година са имали началнически или контролни постове. Само когато имаме на разположение една по-ясна картина за функционирането на CNT през този период, ще стане възможно да съдим каква е отговорността на обикновените синдикалисти, както и каква стойност имат „теоретичните“ аргументи на „отговорните“ защитници на анархосиндикализма!

2) Чрез дискусии в конфедералната преса. Както посочихме обаче, тя винаги е била под контрола на Комитетите, които са обзети от манията да накарат публиката да повярва, че спойката в организацията е солидна, само ако се говори еднотушно от „отговорните Комитети“. Това не позволява да бъдат критикувани техните действия в пресата. В желанието да отстояват мита за едно въдъхновено ръководство, не позволяват никому да доказва неговата преходност.

3) С организиране на пряка съпротива срещу заповедите и декретите „отгоре“. Тук съществуват безспорни доказателства за несъгласието „отдолу“. Общо взето, съпротивата не е координирана (с изключение на първите седмици) и работниците се сблъскват със свършени факти, които те приемат от лоялност към „антифашистката борба“, а не по вътрешно убеждение. Същевременно, те разчитат на подкрепата на лидерите на CNT, влезли в правителството. За да илюстрираме съпротивата срещу действията на властта против революционните завоевания на работниците и предателството на лидерите на CNT, ще изследваме два факта – единият след майските дни от 1937 г. в Барселона, а вторият – преди тях.

Първият е от Каталония, където след поражението на франкисткия пуч повечето обществени служби – включително театрите и кината – са поети от работниците. Поради една или друга причина те остават незасегнати от декрета за колективизация от октомври 1936 г. На 1 февруари 1938 г. обаче министърът на икономиката обявява, че тази дейност ще бъде поета от Комисията за конфискация в Каталония, съставена от една тройка, назначена от местното пра-

вителство и от подсекретаря на самия министър.

Би могло да се помисли, че и тримата ѝ членове от CNT ще бъдат избрани от заинтересованите синдикати. Ни най-малко! Ето прякото свидетелство на Маркос Алкон – синдикален активист на Конфедерацията, засегнат от декрета:

На събирането на секцията, като делегати и активисти бяхме посочени и получихме мандат: Хайме Небот, Мигел Еспинарт, Хозе Барриандос и аз, но там се сблъскахме с машинациите на Коморера и сталинистите, които дърпаха конците зад кулисите. За да бъдем подкрепени, ние пожелахме – проклет да бъде денят, в който го направихме – да ни придружи един представител на регионалния Комитет на Конфедерацията на Каталония и друг от локалната Федерация на Барселона.

На мястото на събирането заварихме Претел – генерален секретар на Федерацията и ковчежник на Изпълнителната комисия на UGT, Дел Илано – ковчежник на каталонската Федерация на UGT, президента на техния синдикат в Барселона и Ферер – генерален секретар на каталонската UGT.

Подсекретарят на икономиката изложи проблема, след което започна дискусиата, която продължи пове-

че от четири часа. Трябваше да признаем, че, изправен пред отстъпките на моите другари от делегацията, трябваше многократно да връщам дискусията в границите, които ни бяха очерчани от волята на тези, които представлявахме. Събирането завърши, без да постигнем каквото и да е съгласие, като всеки поддържаше своята гледна точка. Пред него ние изложихме положението на работниците. От самото начало обаче еднотушието по критерия на делегиралите ни работници беше нарушено. Небот и аз бяхме в пълно несъгласие с другарите от комисията – Еспинарт, Барриандос и Доменеш, който имаше предимството, като генерален секретар на Регионалната каталонска конфедерация. Те поддържаха гледната точка на нашите противници: „да приемем намесата на каталонското правителство, ако то ни отстъпи мнозинството в Комисията за конфискация“. В последствие се разбира, че в замяна на заетата от него позиция в дискусиата, Еспинарт беше станал един от тройката в назначената от правителството комисия.

Така едно решение, прокарано чрез серия измами, разруши конструктивната ни работа, като и множество други, които доказваха, че

» » » продължава на страница 10

Анархия за зрелостници – въпроси и отговори

1. Що е „анархизъм“? Какво е „анархия“? Кои са „анархистите“?

Анархизмът е идея за това, как може да се живее по-добре. Анархията е начин на живот. Анархизмът е идея за това, че властта, правителството и държавата са ненужни и вредни. Анархията е общество без управници. Анархистите са хора, които искат да живеят в анархия, както някога са живели нашите прадеди. Хората, които вярват в правителството (либерали, консерватори, социалисти или фашисти) се наричат „етатисти“ (властници, държавници).

Може да ви се стори, че анархизмът е чисто негативна идея, че тя е само против „нещо“, но в действителност, анархистите имат много позитивни идеи за безвластническото общество. За разлика от марксистите, либералите или консерваторите обаче, те не натрапват никаква конкретна схема.

2. Нима анархистите не са „бомбаджии“?

Не – поне в сравнение, да речем, с правителството на САЩ, което всеки ден хвърля върху Ирак повече бомби, отколкото всички анархисти в света, като политическо движение, са хвърлили за 150-го-

дишното си съществуване. Защо не чуваме да се говори за „президенти-бомбаджии“? Нима е толкова важно дали бомбите се оставят хоризонтално, както е в случая с анархистите, или вертикално, както това го прави армията на САЩ?

Анархистите са били активни много години в много страни, било с авторитарни правителства. Понякога, особено в условия на жестоки репресии, някои анархисти са хвърляли бомби, но това е било по-скоро изключение. Стереотипът на „анархиста-бомбаджия“ е създаден от журналисти и политици в края на XIX век и до сега те не могат да се откажат от него. Още тогава обаче този образ е бил силно преувеличен.

3. Съществувало ли е някога, някъде анархистическо общество, което е работило?

Да, хиляди и хиляди такива общества. Поне през първия милион години, всички хора са били ловци и събирачи, и са живели на малки групи от равни, без власт и йерархия. Това са били нашите прадеди. Анархистическото общество е „работило“, иначе никои от нас не би се появил на бял свят. Дър-

жавата е само на няколко хиляди години и тя все още не е победила последните анархистически съобщества, като тези на австралийските аборигени, на бушмените или пигмеите.

4. Но нали не можем да се върнем към такъв начин на живот?

Почти всички анархисти ще се съгласят с това, но е полезно дори и за тях да изучават тези общества и да заимстват някои идеи за това как може да се устрои едно напълно доброволно, във висша степен индивидуалистично, и в същото време склонно към взаимопомощ общество. Много анархистически племена например са си изработили твърде ефикасни методи за разрешаване на конфликти, включващи посредничеството и ненапращаня стг. Техните методи работят по-добре от нашата съдебна система, защото роднини, приятели и съседи спорещите, които, като общуват в дух на приятелство и доверие, убеждават страните да се съгласят да намерят някакво компромисно решение на проблема, приемливо за всяка от тях. През 70-те и 80-те години на XX век, учени се опитаха да пренесат някои от тези методи в американската съ-

дебна система. Естествено, подобни „присадки“ увехнаха и отмряха, защото те могат да съществуват само в едно свободно общество.

5. Анархистите са наивни – те мислят, че човек е добър по природа.

Не е вярно. В действителност, анархистите отричат идеята за вродената корупцираност или за „първородния грях“. Това са религиозни идеи, в които повечето хора не вярват. По правило, обаче, анархистите не вярват и в природната доброта на човека. Те приемат хората такива, каквито са. Човек не може да бъде някакъв „по природа“. Ние, живеещите при капитализма и неговия съюзник – държавата, сме просто хора, които никога не са имали шанса да бъдат това, което бихме могли да бъдем без тях.

Макар анархистите да апелират към по-добрите качества на човека, те също често се обръщат към неговия егоизъм и егоцентризм. Анархизмът не е доктрина на саможертвата, макар мнозина анархисти да са се сражавали и загинали за идеите си. Анархистите вярват, че осъществяването на техните основни идеи ще означава по-добър живот за всички или почти за всички.

6. Как можем да бъдем уверени, че хората няма да извършат престъпления един срещу друг без държавата, която регулира престъпността?

Ако не сте уверени, че обикновените хора няма да вършат престъпления един срещу друг, какво ви кара да вярвате, че държавата няма да върши престъпления срещу всички нас? Нима хората, които се стремят към властта, са толкова самоотвержени, толкова честни, нима толкова силно превъзхождат тези, които искат да управляват? В действителност, колкото по-малко им се доверявате, толкова повече причини има да станете анархисти. При анархията възможностите са равномерно разпределени между всички хора. Тях ги има у всеки, но у никого не са в излишък. При държавата възможностите са концентрирани в малка група хора, докато всички останали са почти напълно лишени от тях. С коя от двете сили ще е по-лесно да се преборим?

7. Но нека се върнем в реалния свят – какво би станало, ако нямаше полиция?

Както е забелязал анархистът Алън Торнтън, „Полицията не защитава; тя откъща-“

» » » продължава на страница 11

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Отговорността на „редовите членове“

» » » продължава от страница 9

ние, анархистите, без да сме мечтатели, сме способни да изградим един Нов свят.

Не се извинявам за грългия цитат. Личното свидетелство на такива бойци, които се противопоставят на линията, „продиктувана от обстоятелствата“, е за съжаление рядкост, но, въпреки това, свидетелството е твърде важно за всеки, който изследва испанската гражданска война и иска да разбере и да си обясни многобройните ѝ аспекти, които все още остават обвити в мрак и мълчание.

От горното изложение на Маркос Алкон следва, че регионалният Комитет упражнява всестранен натиск, чиито резултат е разделението на работниците. След като не успяват да ги убедят дори и с трите места в новия правителствен орган, следващият етап е публикуване на „Декрета за намеса“, който ги изправя пред „свършения факт“. Работниците отговарят с генерална стачка в този сектор. Те имат и други спорове с Регионалния комитет, който препраща въпросите в насрочо формирования Изпълнителен комитет, който на свой ред отговаря: *трябва да приемем*. (Негов президент е не друг, а самият... Гарсия Оливер.)

Битката приключва, но може да се твърди категорично, че заключението на синдикалистите от базовите организации: *Изпълнителният и Регионалните Комитети работят за правителството, а не за работниците*, е вярно.

Вторият факт, който предоставям на вниманието на читателите, се отнася за инцидентите в Земеделския център на Виланеза, които приключват със смъртта на много селяни, избити от правителствените „сили на реда“.

Ето накратко фактите: в началото на 1937 година, министърът на търговията издава декрет, според който всички операции, отнасящи се до износа на стоки (които дотогава много колективи извършваха сами), ще бъдат осигурени от правителството. Между другото, това означава, че последното ще контролира и разполага с приходите в чужда валута, получавани от експорта. Декретът е посрещнат на нож от колективите, които се противопоставят. Правителството им отговаря с изпращане на цивилната гвардия във Виланеза, на която те също се опълчиха и както пише Пеирац: *без интервенцията на министрите и конфедералните Комитети, това би имало твърде тежки*

Революционните работници заплащат скъпо своята доверчивост и невежество в политиката, но не може да се каже, че отговорността им е равна с тази на революционерите с дългогодишен опит.

последници за региона и дори за фронта.

(Пеирац, II, 78)

На Регионалния пленум на селските Синдикати от Леванте, проведен през март на същата година във Валенсия, инцидентът във Виланеза е обсъден от делегатите, които протестират против правителствените действия и искат освобождаване на сенетистите от селата Торрес и Куарте.

Националният Комитет отговаря, че тези тъжни събития е възможно да са пре-

дизвикани от авантюристични елементи, промъкнали се в синдикатите и селата, и призовава всички сенетисти да не ги следват, защото техният авторитарен нагон и умствена слепота могат да причинят истински кръвопролития. Комитетът излага версията си за събитията, според която те улесняват осъществяването на плановете на врага.

Той добавя, че никои не се е погрижил да информира националния и регионалния Комитет предварително за това, което ще се случи, както и за мобилизацията, проведена без тяхното знание и одобрение. Националният Комитет се занимава с арестуваните и гарантира, че никаква несправедливост срещу тях няма да бъде допусната. Също така се ангажира да изиска гаранции срещу повтарянето на аналогични инциденти и настоява да не се предприема абсолютно нищо, без да бъдат предварително предупредени Комитетите, които ще бъдат отговорни за евентуалните събития.

Декларацията на Националния Комитет, според която никои не се е погрижил да го информира предварително... звучи странно, понеже министър на търговията тогава е Хуан Лопец – член на... CNT.

Той вероятно е редактирал декрета, без да се кон-

султира с трудещите се от колективите, защото когато правителството се опитва да го приложи, те му се противопоставят. Които и обаче да е бил министърът, отговорен за употребата на въоръжена сила срещу селяните от Виланеза, министърът на търговията, в качеството си на член на правителството, споделя същата отговорност за тази акция. Революционните работници носят своя дял от отговорността, че не са пречили на правителството да възстанови старите си кадри и своята власт и че са позволили в собствената им организация да се оформи група „отговорни лидери“. Те заплащат скъпо своята доверчивост и невежество в политиката, но не може да се каже, че отговорността им е равна с тази на революционери с дългогодишен опит в борбата и страданията, които не само, че не ги предупреждават за опасностите, които ги застрашават от страна на властта, но и като я упражняват, защитават и съдействат за възстановяването на авторитета ѝ пред публиката...

Изравняването на двете отговорности е равносилно на твърдението, че любовта и омразата са едно и също нещо. •

(слева)

ЗА КАКВО СЕ БОРИМ

Анархия за зрелостници – въпроси и отговори

» » » продължава от страница 10

ва“. Забравете за Батман, който се разхожда из града и предотвратява престъпленията в процеса на извършването им – полицейският патрул почти никога не изпреварва престъпниците и много рядко ги залавя. Когато в някои райони на Канзас Сити отменили тайно полицейските патрули, нивото на престъпността остана непроменено. Други изследвания доказват, че и работата на детективите, експертите по криминалистика и т. н. не влияе на това ниво.

Когато обаче жителите в някои райони се договарят да следят за домовете си и да плашат престъпниците, последните се насочват към други райони, които се охраняват от полицията. Те знаят, че там опасността за тях е по-малка.

8. Съвременната държава обаче се включва постоянно в регулиране на ежедневието. Почти всяко действие има някаква връзка с държавните институции.

Това е така, но ако се замислим, ежедневието е почти изцяло анархично. Трудно е да срещнете полицай, освен когато ви глобява за пре-

вишена скорост. Доброволните съглашения и взаимното разбиране преобладават почти повсеместно. Както е писал анархистът Рудолф Рокер, „даже под гнета на най-страшния деспотизъм, по-голямата част от личните взаимоотношения на човека с други хора се осъществяват посредством свободния договор и кооперацията, без които животът на обществото би бил невъзможен“.

Семейният и сексуалният живот, дружба, покупките и продажбите, молитвата и отидването са анархични. Даже на работното място, което мнозина анархисти считат толкова враждебно, колкото и държавата, работниците се кооперират, за да намалят количеството на работата, за да я изпълнят.

Някои хора казват, че анархията „не работи“. В действителност, тя е почти единственото нещо, която работи! Държавата почива върху основата на анархията, както и икономиката.

9. Нима анархистите не са атеисти? Болиштинството хора не са атеисти.

Не е задължително да си атеист, за да бъдеш анархист. Анархистите уважават всяко лично схващане. В историята

много анархисти са били атеисти, защото църквата е била съюзник на държавата и защото е пречила на хората да мислят самостоятелно. Всички анархисти са против нечестния съюз между църквата и държавата – в Иран, в Израел или в САЩ.

Имало е обаче и много влиятелни християнски (Толстой, Дороти Дей), юдейски (Пол Гудман) и мюсюлмански (Хаким-Бей) анархисти, както и такива, които изповядват традиционните източни религии или езичеството.

10. А културата?

Анархизмът винаги е приличал щедрите и творчески души, които са обогатили нашата култура. Сред поетите-анархисти са Пърси Шели, Уилям Блейк, Артюр Рембо и Лорънс Ферлингетти. Сред известните американски есеисти-анархисти са Хенри Дейвид Торо, а през XX век Пол Гудман, Дороти Дей и Алекс Комфорт. Учените Браун и Пиер Кластр. В литературата анархистите са твърде многобройни, за да можем да ги изброим всичките, но не можем да не споменем Толстой, Оскар Уайлд и Мери Шели. Списъкът на художниците-анархисти включва Гюстав Курбе, Жорж Сьора, Камий Писаро и Джаксън Полак. Анар-

хисти са и такива музиканти като Джон Кейдж, Джон Ленън, групата CRASS и много други.

11. Да предположим, че сте прав и че анархията наистина е най-добрият начин на живот. Но как да унищожим държавата, ако тя е така силна и агресивна, както казвате?

Анархистите винаги са мислили по този въпрос. На него няма прост отговор. В Испания около милион анархисти през 1936 г. се сражаваха на фронта с фашистите и в същото време поддържаха работниците в стремежа им да експропрират фабриките и помагаха на селяните да създават комунни, при опита на Франко да извърши военен преврат. В Украйна през 1918 г.-1920 г., където те се сражаваха едновременно срещу монархисти и болшевики, те правеха същото, но не така ще унищожим държавата през XXI век. Болиштинството анархисти считат, че Генералната стачка (или масовият отказ от работа) може да изиграе решаваща роля при унищожението на държавата.

12. Ако вие сте против всяко правителство, то би трябвало да сте и против демокрацията?

Ако под „демокрация“ разбираме правото на хората да се

разпореджат с живота си, тогава всички анархисти са „неизплашени джеферсонови демократи“, както ги наричаше американският анархист Бенджамин Тъкър, тоест единствено назначени полицай и бюрократи, за да ги прокарат в живота, независимо от това, дали те се нравят на народа или не. Както е писал Русо, който не е анархист, при демокрацията хората са свободни само в момента на гласуването. През цялото останало време те са роби на правителството. Освен това, политиките и бюрократите се намират под силното влияние на едрия бизнес, а често и на някои други групи. Всички знаят това, но някои мълчат, защото получават облаги от властта. Голямата част от останалите мълчат, защото знаят, че да се протестира е лошо – за това те могат да бъдат заклепени, като „екстремисти“ или дори „анархисти“. Отлична „демокрация“, няма що! •

Боб Блек
(следва)

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

АНАРХИЗМЪТ В ЧЕПИНСКО

» » » продължава от миналия брой

Чичо Гьоре работеше към Горското стопанство. Събираше борина. Веднъж директорът Ямаков събрал работниците и ги агитирал да гласуват на следващите избори. При поименното питане, Чичо Гьоре заявил, че няма да гласува. Ямаков го заплашил, че ще се разпоре с него. „О, отсега нататък ти ще ме пазиш, защото изпратихте брат ми и племенника ми в лагер, но анонимно – партията или правителството го направиха. Сега хората чува, че ако стане нещо с мен, виновният си ти. Другарите ми ще знаят на кого да отместят!“

Понякога му беше криво, че не е минал през лагерите. Имаше две предположения за това. Знаеше, че издигналият се на висок пост комунист, чиято килия отворил някога, се е интересувал от него. Допускаше неговата намеса. Другото предположение беше, че бившият анархист, ренегат, стигнал до чин генерал, Никола Грънчаров нарочно е препоръчал да не го арестуват, за да се породят съмнения към него и да го унизи.

Другите ренегати – т. е. анархисти, които преминават на активна комунистическа служба, са Васил Щеря-

нов и Георги Калоянов (Калоян бей).

Георги Попов е роден на 8 април 1912 г. На погребението му на 3 август 1990 година Борис Станудин каза: „Такъв човек като Гьоре нито ще се роди, нито ще се възпита!“

Борис Станудин е анархист от Чепино. Роден е през 1915 г. Връстник и съученик на баща ми. Той също трудно е цял да се отърве от лагерите, макар че сестра му е партизанка. Колкото по-интелигентен е един анархист, толкова повече го тормозеха комунистите. Успял да емигрира във Франция, където става инженер-геолог.

От Мароко, където работехме с жена ми, преди да тръгнем за ваканция през 1981 година, му написах няколко реда. Понеже ни беше забранено да се срещаме с емигранти, бях наизустил адреса му. „Син съм на Георги Зяпков, внук съм на баба Султана и съм племенник на Янка Статева. Минавам през Франция“. Това му написах. Светкавично ми отговори къде ще ни чака. Гостувахме му три дни. Не ни съпровождаше из Париж. Казваше: „Очите на ДС виждат и във Франция. По-добре да не ви видят с мен“. След промените се срещаме в България.

На погребението на урната му във Велинград негова племенничка ми каза, че нашето гостуване е било една от големите му радости в емигрантския живот.

Целта на тези редове не е да разкажа биографиите на анархистите от Чепинско, нито да разяснявам същността на анархизма. Искан хората да си спомнят за благодарните и смели мъже, които са се борили с неправдите на всяка власт, за Милош Попов, Петър Лозанов, Васил Гугалов, братя Попови, Борис Станудин, Митко Щерянов, които бяха унищожени, смазвани с години в концентрационните лагери в Куциан, Богданов дол, Ножарево, Белене, семействата им мизеруваха, децата им бяха тормозени. Едно свястно погребение не можеше да се направи, не можеше да се отпечата некролог. На погребението на Борис Попов през 1969 година дойдоха доста ветерани от страната. На гроба говориха Делчо Василев, писател и анархист от Хасково, говори и баща ми. За втори път във Велинград на пирамидата пишеше „Без бог, без господар“. Племенникът му Рагул и Иван Кондев бяха успели да прокарат интересен некролог, на който пишеше, че починалият е радетел на Свободния комунизъм.

На другия ден пирамидата беше изхвърлена. Тамко беше отведен и разпитван от генерал Мурджев в Пазарджик, а Рагул го разкарваха няколко дни в ДС Велинград.

– Какъв е тоя свободен комунизъм? – пита ченгето.

– Ами този, за който пише Ботева – отговаря Рагул.

– Защо пишете „Без бог“?

– Ами защото сме атеисти.

– А защо пишете „без господар“, сега ние сме господари, значи сте против нас.

– Ами този във вестника пише другаря Тодор Живков, а не господарят Тодор Живков.

Други анархисти от Велинград, които минаха през лагерите, са Бай Зарчо Ненчов, който е осъден за пистолета 3 месеца, но стоя в Белене до смъртта на Сталин. Димитър Щерянов, един прекрасен, фин, интелигентен и добър човек. Работеше като бръснар. Ангел Бирников е осъден на 5 години затвор за притежаване на оръжие, а братята Иван и Кольо Мегарови – на по 2 години в едно и също дело. Георги Свинаров е изпратен в Ножарево, нищо че брат му е партизанин. Миладин Попов, Иван Попов, Борис Чорев, Асен Бараков.

Имаше анархисти, които избегнаха тежката участ на лагеристите, но се държаха мъжки и достойно: Иван Кон-

дев, Сашо Грънчаров, Георги Даскалов, Илия Дрънков, Киро Гугалов, братята Петко и Георги Михаилови, Наско Радев. Помня Тасе Козлодеров, баджанак на Борис Попов, също анархист. Той е първият човек в Чепинско, погребан без поп. Симпатизанти като Стоил и Петър Бирникови, в чиято фурна са се провеждали събранията, Иван Бараков, Никола Савов (Конце), Лазо Саздов и др. също трябва да бъдат споменати.

Не са много, граги читателю, защото под знаме, по което се стреля, не се събират много хора. Но пък се събират най-свестните.

Комунистите казваха, че държавата сама ще отмре. Но като гледахме как забогатяваха водещите червени ръководители, какви заплати и пенсии имат, какви къщи правеха, как ядяха в ресторантите, без да плащат, чичо Гьоре се подиграваше: „Тяхната държава сигурно ще отмре от преяждане и диария“.

Моля всички анархисти и симпатизанти, които не съм споменал да ме извинят. То е неволен пропуск. А всички роднини, близки, приятели, съседи, съграждани да си спомнят за хората, чиито имена споменах, да свалят шапки и помълчат и да се съгласят, че наистина паметта за тях е светла. •

Костадин Зяпков

НОВО АНАРХИСТКО ИЗДАНИЕ

Георги Константинов: Емигрантски спомени – том III

Георги Константинов

ЕМИГРАНТСКИ СПОМЕНИ

Том 3

ИРАПНЕЛ 2013

Излезе от печат третият том „Емигрантски спомени“ на Георги Константинов, обхващащ периода от 1982 до 1986 г. Авторът описва това време като „агонията на Империята на Москва и началата на помяна „у дома“. В задунайската губерния „Н“РБ властваше, като истински ориен-

талски деспот от „Хиляга и една нощ“, Тодор Живков (Неговите геноцидни бяха над 10010 или десетократно повече от тези на Шехеразада.) Той беше жалко нищожество и уродливо посмешитце, но несмущаваното му и сякаш вечно присъствие в най-новата БГ-история свидетелстваше най-добре за състоянието на „народностния дух“ през тази епоха. За вярното си и безропотно слугинство на сменените се пет генерални секретари в „Третия Рим“, Живков бе получил картбланш и абсолютна власт за безнаказаното изнасилване, гавра и ограбване на поверените му поданици, които в замяна с умилението го наричаха... „Тато“.

Той живееше разточително и развратно и развратно, а от „законно установения ред“ се облажиха цялото му семейство с Малеевите роднини и „обкръжението“, за което „светът беше най-добрият от всички възможни“, но когато се разбра, че краят на вечния празник е близък,

Тодор изрече неблагоприятно „социализма е негодосче“.

Защо да четем спомени на Георги Константинов?

Интересуващите се от миналото могат да надникнат в средите на българската политическа емиграция от онези години. Интересуващите се от настоящето могат да намерят обяснение за „прехода“ и последиците от него. Интересуващите се от „тероризма“ могат да намерят информация за един от малцината български „терористи“, неговите мотиви и действия.

За интересуващите се от анархизма днес и от революцията утре обаче готов отговор няма. Защо толкова трудно вървим напред? Къде отиваме? Как ще стигнем? Трудно е да си отговорим на тези въпроси. Целта на Константинов е да ни помогне с отговора чрез своя опит, доколкото е възможно. Моето мнение е, че е успял. •

Заматко

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Адски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомени – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомени за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомени – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече обич – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизъм?	2,50 лв	
4. Отговор на една върваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 03.01.1826 г. избухва бунтът на декабристите в Южна Русия.
- На 06.01.1848 г. в Калофер е роден Христо Ботев, пръв предтеча на анархизма в България.
- На 06.01.1966 г. в Пловдив умира анархистът Петър Манджуков, участник в македонското движение, един от групата на „Гемиджистите“. Автор на книгата „Предвестници на бурята“.
- На 07.01.1923 г. в Ямбол се открива петата национална конференция на Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 08.01.1870 г. в Лондон умира руският революционер Херцен.
- На 09.01.1905 г. в Марсилия умира анархистката Луиз Мишел, участничка в Парижката комуна.
- На 10.01.1863 г. избухва въстание в Полша срещу руския царизъм.
- На 12.01.1898 г. Емил Зола обнародва знаменитото си „Аз обвинявам“.
- На 13.01.1900 г. в с. Попина е роден анархистът Никола Енчев Великов (Керенски), участник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и в испанската революция 1936-39 г.
- На 14.01.1944 г. край Нова Загора в сражение с жандармерията е убит анархистът Деско Кръстев (Момчил).
- На 15.01.1809 г. в Безансон (Франция) е роден Пиер Жозеф Прудон.
- На 15.01.1978 г. в Кюстендил умира анархистът Боян Нешев, политемигрант във Франция и концлагерист в болшевишка България.
- На 16.01.1979 г. във Велико Търново умира Дончо Бълхов (Донски), четник в Килифаревската анархистка чета и участник в Испанската революция.
- На 17.01.1991 г. в Стамболийски умира анархистът Илия Донев Петканов.
- На 18.01.1954 г. в Карловския Балкан са убити анархистите-горяни Христо Чолаков и Минчо Попов.
- На 19.01.1925 г. в сражение с полиция и войници на улица „Дж. Баучер“ в София са убити анархистите Стефан Тодоров и Христо Геков.
- На 20.01.1900 г. в Кюстендил е роден анархистът Тодор Ангелов (Божаната).
- На 24.01.1909 г. в гр. Търговище е роден анархистът Трушко Николов Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки концлагери и затвори.
- На 26.01.1902 г. в Павел Бана е роден анархистът Иван Рачев Иванов, активен деец и пропагандатор.
- На 26.01.1877 г. в Пловдив е роден Михаил Герджиков.
- На 26.01.1996 г. в София след тежко боледуване умира анархистката Янка Статева.
- На 29.01.1990 г. в Ракуитово умира анархистът Георги Костадинов Зялков.
- На 30.01.1871 г. в Гюргево е роден г-р Параскев Стоянов, активен анархист, известен хирург и университетски преподавател.
- На 30.01.1924 г. в престрелка с полицията е убит анархистът Георги Попов от Килифаревската чета.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател 20 лв
2. Никола Александров, Мандра 20 лв
3. Александър Наков, Перник 20 лв
4. Кольо Гърнев, Богомилово 20 лв
5. Георги Георгиев, Кюстендил 35 лв
6. Антон Николов, Франция 300 лв
7. Стефан Попов, Пловдив 20 лв
8. Благой Радев, Дупница 50 лв
9. Петко Кърпаров, София 20 лв
10. Желязко Петров Радев, Бело поле 20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: www.anarchy.bg
сайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор А. Ванчев
предпечатна подготовка Свободна мисъл

АБОНАМЕНТ 2014 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели,
Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

Каталожен номер 649

